

**Pamiętnik absolwentów
WYDZIAŁU WETERYNARYJNEGO**

**Uniwersytetu Warszawskiego
1951–1952**

i

**Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego
1952–1957**

Spis treści

1. Modlitwa	6
2. Wstęp	9
3. Kalendarium ważniejszych wydarzeń w rozwoju uczelni weterynaryjnej w Warszawie	11
4. Nasi Profesorowie	14
5. Lista absolwentów rocznika 1951–1957 Wydziału Weterynaryjnego UW/SGGW	17
6. Aneks	93
7. Po 50 latach – spojrzenie wstecz	94
8. Zdjęcia pamiątkowe z uroczystości 40-lecia ukończenia studiów, 1997 rok	106
9. Zdjęcia pamiątkowe z uroczystości wręczenia „Złotych dyplomów”, 2007 rok	109

Jego Magnificencji Rektorowi SGGW w Warszawie prof. dr. hab. Tomaszowi Boreckiemu serdeczne podziękowania za uświetnienie swoją obecnością uroczystości wręczenia nam złotych dyplomów z okazji 50 rocznicy ukończenia studiów

Panu Dziekanowi Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie prof. dr. hab. Włodzimierzowi Klucińskiemu za przychylność w dochowaniu tradycji wręczania złotych dyplomów i pomoc w organizacji uroczystości.

Składają Absolwenci, rocznik 1957

W imieniu Absolwentów naszego rocznika i własnym serdecznie dziękuję Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej za pomoc w pokryciu kosztów druku niniejszego Pamiętnika rocznika 1951–1957. W przeciwnym razie nie byłoby możliwe zrealizowanie tego zamierzenia.

Dziękuję też prof. dr. hab. Janowi Tropile za udostępnienie kalendarium warszawskiej uczelni, oraz prof. dr. hab. Franciszkowi Kobryńczukowi za wier-

Jerzy Kita

Figurka Matki Boskiej Grochowskiej

Modlitwa

*Matko Boska Grochowska,
Matko ludzi i zwierząt,
Otocz wszystkich swą troską,
Którzy w dobroć Twą wierzą*

*Pani piękna jak uśmiech,
Jak to warszawskie słońko
Bądź nam zawsze najczulszą
Naszej pracy patronką!*

*Obdarz nas do woli
Mądrością jak pokarmem!
Daj myślom lot sokoli,
A sercom moc ofiarną*

*Matko Boska z Grochowa,
Przybyła na Ursynów,
W zdrowiu wszystkich zachowaj,
Pani bzów i jaśminów*

*Dzielny żołnierz z Olszynki,
Gdy konała Warszawa,
Jak kwiat z łąki dziecinnej
Tobie duszę oddawał.*

*Ty nam w sierpniach i wrześniach
Niosłaś ducha na szanie.
Wybłaganą nam w pieśniach
Dałaś wolność z różańcem*

*Tobie jesteśmy wierni
Z żaków wielką gromadą.
Dla wszystkich bądź w Uczelni
Matką i dobrą radą!*

Franciszek Kobryńczuk

Wstęp

Moi drodzy, Koleżanki i Koledzy, udało się! Jest krótka historia naszego Rocznika. Zapewne nie wszystkich ona zadowoli, bowiem nie udało się zdobyć kompletu życiorysów. Mimo to znów jesteśmy prawie razem. To krótki dokument o nas, który zostanie jako pamiątka dla rodzin i reprezentantów naszego zawodu. Nasz rocznik nie ma tableau; nie wydał też złotej księgi z okazji uroczystości jubileuszu honorowego złotego dyplomu. Od dawna myślałem o wydaniu krótkiej monografii poświęconej naszemu rocznikowi Zachęcały mnie do tego rozmowy z Koleżankami i Kolegami. Pewnego dnia, po pogrzebie Wojtka Krukowskiego w Warszawie, zatelefonowała do mnie Teresa Włodzimirska – Dąbrowska, która zobligowała mnie do napisania takiego dokumentu, motywując tym, że nie ma żadnego wizualnego dowodu, który posłużyłby do wykazania się wobec wnuków, że byliśmy adeptami Warszawskiej Weterynarii. Ktoś powie, że przecież dyplom, to najważniejszy dowód, ale inny uzna ten argument za mało znaczący. Jeśli wnukowie zapragną kultywować dziadków pasję studiowania tego zawodu lub są już studentami, to ten dokument będzie dla nich doskonałą zachętą do realizacji tych planów. Po „Grochowie” zostały już tylko wspomnienia i zapisana historia. Budynki dawnego Wydziału nie należą już do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Nowym gospodarzem „Grochowa” - dawnego locum Wydziału, znanego w Warszawie, jako Instytut Weterynarii, jest obecnie Orkiestra „Simfonia Varsovia”. Uznałem, że Teresa ma rację. Postanowiłem wypełnić tę lukę – wydać pamiętnik zawierający życiorysy i zdjęcia wszystkich, którzy otrzymali dyplomy w 1957 r. tym bardziej, że byliśmy ostatnim rocznikiem rekrutowanym przez Uniwersytet Warszawski i pierwszym, któremu przedłużono studia z czterech do pięciu i pół lat i który

jako pierwszy studiował na Wydziale Weterynaryjnym inkorporowanym do SGGW. A był to rocznik dość niezwykły. Wystarczy wspomnąć, że 3 osoby ukończyły drugi fakultet, 14 lekarzy legitymowało się stopniem doktora, z których siedmioro zostało profesorami.

Większość kolegów zajmowała wysokie stanowiska w administracji weterynaryjnej, w ochronie żywności i zdrowia publicznego. O wydaniu niniejszego pamiątnika zadecydowała rozmowa z Prezesem Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej panem dr hab. Krzysztofem Anuszem, który obiecał mi, że jeśli przygotuję tę publikację do końca roku, to koszty druku pokryje Izba. Właśnie dzięki naszemu Prezesowi ukazuje się na rynku wydawniczym to opracowanie jako przyczynek do historii naszego zawodu.

Dziękuję też panu prof. dr hab. Janowi Tropile za udostępnienie kalendarium Warszawskiej Uczelni, oraz panu prof. dr hab. Franciszkowi Kobryńczukowi za wiersz pt. Modlitwa poświęcony Matce Boskiej Grochowskiej oraz za retrospektywny, liryczny epilog – Po 50 latach – spojrzenie wstecz.

Jerzy Kita

Kalendarium ważniejszych wydarzeń w rozwoju uczelni weterynaryjnej w Warszawie

Dzieje warszawskiej uczelni weterynaryjnej można podzielić na trzy okresy:

1824 do 1873 – szkoła polska pod wpływem rosyjskim,

1874 do 1915 – uczelnia rosyjska,

od 1918 – uczelnia polska.

1816 16 VII. Na posiedzeniu Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego (Protokół LXI)

„Minister czyniąc Namiestnikowi przedstawienie o użyteczności i potrzebie założenia Instytutów rolniczego, weterynarii i innych sztuk i rzemiosł w Królestwie Polskim, oświadczył, iż takowy dla lepszego dozoru w pobliskości Stolicy znajdować się powinien,...”

1816 25 IX. Został wydany dekret cesarski, który przewidywał utworzenie praktycznej szkoły weterynarii w Królestwie Polskim.

1817 Ogłoszenie drukiem opracowanego przez Adama Rudnickiego *„Projektu zaprowadzenia i urzędu Instytutu Weterynaryi teoretyczno – praktycznego w Mieście Stołecznym Warszawie”*.

1824 17 VII. Otwarcie *„Instytutu Rządowego Weterynaryi w Burakowie pod Warszawą”* nazwanego później *„Szkołą Weterynaryi w Instytucie Agronomicznym”*. Założycielem i dyrektorem tej szkoły był dr Adam Antoni Rudnicki.

1831 1 I. Zamknięcie *„Szkoły Weterynaryi w Instytucie Agronomicznym”*.

1840 21 I. Rozporządzenie Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego o ustanowieniu w Warszawie Szkoły Niższych Weterynarzy.

- 1840 X.** Otwarcie w Warszawie „*Szkoły Weterynarzy w Królestwie Polskim*”. Szkoła mieściła się początkowo przy ul. Jezuickiej. Po wielokrotnych przeprowadzkach, na jej działalność wynajęto w **1866 r.** pomieszczenia przy ul. Smolnej Dolnej.
- 1846 22 V.** Reorganizacja *Szkoły Weterynarzy* i zmiana nazwy na „*Szkoła Weterynaryjna w Warszawie*”.
- 1861 11 III.** Uzyskanie przez *Szkołę Weterynaryjną w Warszawie* prawa nadawania stopni weterynarza i magistra nauk weterynaryjnych.
- 1874.** Po powołaniu, z końcem 1873 r. przez Ministerstwo Oświaty w Petersburgu, prof. mgra. nauk wet. Piotra Seifmana ostatniego polskiego dyrektora Szkoły do zorganizowania *Instytutu Weterynaryjnego* w Kazaniu następuje rusyfikacja *Szkoły Weterynaryjnej w Warszawie*. Dnia 1(13) maja 1874 dyrektorem Szkoły został Rosjanin mgr Wasilij Siencow.
- 1884 4 XII.** Dekretem cesarskim przemianowano *Szkołę Weterynaryjną w Warszawie* na „*Warszawską Uczelnię Weterynaryjną*”.
- 1889 23 V.** Zatwierdzenie przez cesarza uchwały Rady Państwa o przemianowaniu *Warszawskiej Uczelni Weterynaryjnej* na „*Warszawski Instytut Weterynaryjny*” i urzędowe uznanie za szkołę wyższą.
- 1901.** Uczelnię weterynaryjną przeniesiono z budynku przy ul. Smolnej Dolnej do specjalnie wybudowanego kompleksu pomieszczeń przy ul. Grochowskiej.
- 1915.** Częściowa ewakuacja *Warszawskiego Instytutu Weterynaryjnego* do Moskwy, stamtąd do Rostowa i ostatecznie do Nowoczerkaska.
- 1918 13 VIII.** Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane na podstawie wniosku Senatu Uniwersytetu Warszawskiego, o utworzeniu „*Studium Weterynaryjnego przy Wydziale Lekarskim UW*”. Kuratorem *Studium* został histolog prof. dr hab. Mieczysław Konoński.
- 1927 16 X.** Uroczysta inauguracja „*Wydziału Weterynaryjnego Uniwersytetu Warszawskiego*”. Pierwszym dziekanem został prof. mgr nauk wet. Jan Gordziałkowski.
- 1939 IX – 1945 IX.** Przerwa w działalności *Wydziału Weterynaryjnego UW* spowodowana okupacją niemiecką. Niektórzy profesorowie egzaminowali studentów do 1940 r.

- 1945 25 IX.** Pierwsze powojenne posiedzenie Rady Wydziału Weterynaryjnego UW i wznowienie działalności naukowej i administracyjnej pod kierownictwem dziekana prof. dr hab. Witolda Stefańskiego.
- 1946.** Wznowienie działalności dydaktycznej Wydziału Weterynaryjnego UW.
- 1951 10 X.** Rozporządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki o włączeniu Wydziału Weterynaryjnego do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Rozporządzenie zostało wprowadzone w życie w lutym **1952 r.**
- 1955 – 1962.** Pierwszym lekarzem weterynarii, który został rektorem SGGW był prof. dr hab. Kazimierz Krysiak.
- 1974 – 1975.** Przeniesiono Dziekanat i niektóre jednostki organizacyjne Wydziału do nowego budynku przy ul. Nowoursynowskiej. Przeprowadzkę do Ursynowa kontynuowano w **2002 r.** i zakończono w **2004 r.**
- 1999 24 XI.** Uchwałą Rady Wydziału zmieniono nazwę: „Wydział Weterynaryjny SGGW” na „Wydział Medycyny Weterynaryjnej SGGW”.

Opracował Jan Tropiło

Z lewej Jan Tropiło

Nasi Profesorowie

Abdon Stryszak

Konrad Milak

Bolesław Gutowski

Bronisława
(Jakimowiczówna)
Konopacka

Eugeniusz Żarnowski

Feliks Nagórski

Jan Hay

Józef Kulczycki

Juliusz Brill

Kazimierz Krysiak

Kazimierz Marek

Heliodor Szwejkowski

Roman Hoppe

Stanisław Piwowarczyk

Stefan Nyrek

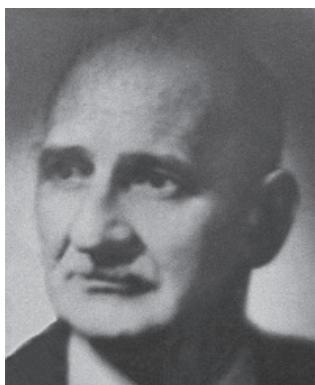
Witold Stefański

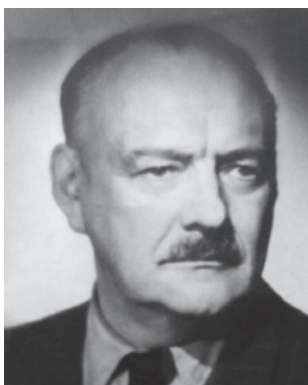
Wiktor Stefaniak

Władysław Stankiewicz

Edward Szyfelbejm

Władysław Herman

Stanisław Kirkor

Jerzy Preibisch

Krzysztof Świerzyński

Lista absolwentów rocznika 1951 – 1957 Wydziału Weterynaryjnego UW/SGGW

1. Antoszewski Cezary – nr dypl. 536/ 1957
2. Baranowski Stanisław – nr dypl. 551/1957
3. Barański Stanisław – nr dypl. 571/1957
4. Barej Wiesław – nr dypl. 508/1957
5. Bobiński Eugeniusz – nr dypl. 531/1957
6. Bogucki Seweryn – nr dypl. 572/1957
7. Boleskwi Istwan (Węgier) – nr dypl. 587/1957
8. Borzemska Wanda – nr dypl. 562/1957
9. Chochar Elżbieta – nr dypl. 596/1957
10. Ciok Bogdan – nr dypl. 551/1957
11. Czapnik Jan – nr dypl. 588/1957
12. Denz Zbigniew – nr dypl. 509/ 957
13. Dziąba Antoni – nr dypl. 549/1957
14. Empel Wojciech – nr dypl. 565/1957
15. Fukowski Tadeusz – nr dypl. 519/1957
16. Gliński Wiesław – nr dypl. 598/1957
17. Grzebalski Jan – nr dypl. 525/1957
18. Jankowski Antoni – nr dypl. 523/1957
19. Jarnecka Alodia – nr dypl. 534/1957
20. Jurkiewicz Mieczysław – nr dypl. 550/1957
21. Kazimierczyk Barbara – nr dypl. 526/1957
22. Kita Jerzy – nr dypl. 510/1957
23. Korcz Wiesław – nr dypl. 563/1957
24. Kowalski Jan – nr dypl. 590/1957
25. Kozłowski Jan – nr dypl. 587/1957

26. Kozłowski Stanisław – nr dypl. 515/1957
27. Kozon Cecylia – nr dypl. 558/1957
28. Krajewska Irmina – nr dypl. 533/1957
29. Krukowski Wojciech – nr dypl. 546/1957
30. Krupień Zbigniew – nr dypl. 528/1957
31. Księżopolski Kazimierz – nr dypl. 540/1957
32. Kubalski Andrzej – nr dypl. 566/1957
33. Kulczyńska Zofia – nr dypl. 657/1958
34. Kuszyńska Anna – nr dypl. 538/1957
35. Lachowicz Janusz – nr dypl. 539/1957
36. Liwotow Janusz – nr dypl. 593/1957
37. Łasica Aleksander – nr dypl. 541/1957
38. Mądry Eugeniusz – nr dypl. 574/1957
39. Makulec Stanisław – nr dypl. 651/1958
40. Malinowski Wojciech – nr dypl. 575/1957
41. Miazek Julian – nr dypl. 561/1957
42. Mierzewska Halina – nr dypl. 582/1957
43. Nowosielski Tadeusz – nr dypl. 530/1957
44. Ochman Stanisław – nr dypl. 537/1957
45. Okrągły Stanisław – nr dypl. 535/1957
46. Panufnik Henryk – nr dypl. 576/1957
47. Pawelec Adam – nr dypl. 513/1957
48. Pikulska Julia – nr dypl. 580/1957
49. Pilecka Anna – nr dypl. 579/1957
50. Piłatowicz Teresa – nr dypl. 548/1957
51. Piotrowska Barbara – nr dypl. 581/1957
52. Płochocki Leonard – nr dypl. 595/1957
53. Pogorzelski Euzebiusz – nr dypl. 542/1957
54. Prus Janusz – nr dypl. 582/1957
55. Ptach Stefan – nr dypl. 567/1957
56. Rogalski Antoni – nr dypl. 576/1957
57. Rokicki Eligiusz – nr dypl. 517/1957
58. Romotowski Tadeusz – nr dypl. 520/1957
59. Roszkowski Jerzy – nr dypl. 547/1957
60. Roźnowska Anna – nr dypl. 552/1957

61. Rulski Tadeusz – nr dypl. 545/1957
62. Ruśkiewicz Anna – nr dypl. 654/1957
63. Seweryn Barbara – nr dypl. 573/1957
64. Sipak Aniela – nr dypl. 599/1957
65. Siwek Jarosław – nr dypl. 564/1957
66. Skrzeczkowski Lucjan – nr dypl. 512/1957
67. Smoleń Romuald – nr dypl. 555/1957
68. Strus Jan – nr dypl. 570/1957
69. Suchorzewski Jarosław – nr dypl. 584/1957
70. Szczap Włodzimierz – nr dypl. 527/1957
71. Szmagaj Lech – nr dypl. 569/1957
72. Szpakiewicz Lech – nr dypl. 518/1957
73. Szunejko Krystyna – nr dypl. 522/1957
74. Szymanderska Hanna – nr dypl. 514/1957
75. Śliwicki Stefan – nr dypl. 511/1957
76. Śniegocki Ryszard – nr dypl. 577/1957
77. Świątek Władysław – nr dypl. 534/1957
78. Toś Zygmunt – nr dypl. 524/1957
79. Urawski Stanisław – nr dypl. 544/1957
80. Użycki Zygmunt – nr dypl. 521/1957
81. Wardas Izabella – nr dypl. 600/1957
82. Waręcki Stanisław – nr dypl. 585/1957
83. Weisbach Irena – nr dypl. 592/1957
84. Wendland Henryk – nr dypl. 543/1957
85. Weredyk Blandyna – nr dypl. 532/1957
86. Wiciński Stanisław – nr dypl. 553/1957
87. Wierzchowski Jerzy – nr dypl. 556/1957
88. Wiśniewska Krystyna – nr dypl. 601/1957
89. Włodzimirska Teresa – nr dypl. 591/1957
90. Wnękowska Jadwiga (Julia) – nr dypl. 586/1957
91. Woźniakowski Kazimierz – nr dypl. 559/1957
92. Zawadzki Zygmunt – nr dypl. 560/1957
93. Zieliński Kazimierz – nr dypl. 557/1957
94. Zieliński Zdzisław – nr dypl. 568/1957
95. Żebrowska Danuta – nr dypl. 529/1957

Cezary Antoszewski urodził się 25.02.1934 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymał w VI Państwowym Gimnazjum i Liceum im. T. Reytana w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym rozpoczął w 1951 roku. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Swoją pracę w służbie weterynaryjnej podzielił na 2 okresy – pierwszy od 1.07.1957 r. do 30.09.1978 r. i drugi od 1.03.1987 do 31.07.2001 r. Pierwszą pracę podejmuje w Punkcie Weterynaryjnym w miejscowości Kulesze Kościelne pow. Wysokie Mazowieckie. Następnie pozostaje nadal w praktyce terenowej, zmieniając miejsca pracy w różnym okresie czasu.

W styczniu 1958 r. przenosi się do miejscowości Trypucie pow. Łapy, woj. białostockie. Jednak już w październiku 1958 r. przenosi się bliżej Warszawy, do Błędowa pow. Grójec. W Błędowie nie pozostaje zbyt długo, bowiem już w lipcu 1959 r. wraca ponownie do woj. białostockiego i pracuje w miejscowości Bargłów Kościelny pow. Augustów. Widocznie krajobraz go zachwycił, bo pracuje w tej miejscowości przez 10 lat do września 1969 r. Podczas pracy w tej miejscowości pracował społecznie, jako ławnik sądowy. Jednak w październiku 1969 r. musi opuścić ziemię augustowską i zostaje przeniesiony służbowo do Białegostoku na stanowisko kierownika Pracowni Chemiczno-Toksykologicznej w Wojewódzkim Zakładzie Higieny Weterynaryjnej. W okresie pracy w WZHW w Białymstoku dodatkowo organizuje Pracownię Zoohigieny. W latach 1973 – 1978 wraca do Warszawy i zostaje pracownikiem Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii, jako specjalista chorób świń. Podczas pracy w Warszawie został delegowany do Departamentu Weterynarii Ministerstwa Rolnictwa do współpracy z dr Aleksandrem Markowskim w organizacji ferm tuczu przemysłowego trzody chlewnej.

W dniu 30.09.1978 r. po powrocie z 3 miesięcznego urlopu bezpłatnego związanego między innymi z pracą zagraniczną w Libii zaskoczyło go zwolnienie z pracy za tzw. wówczas porzucenie pracy. W związku z tym musiał za karę przez rok podjąć pracę wskazaną przez Urząd Pracy. W okresie od 1.12.1980 do 28.02.1987 r. pracował, jako magazynier w drukarni Naczelnej Organizacji Technicznej w Warszawie.

Drugi okres pracy w weterynarii rozpoczyna 1.03.1987 w Weterynaryjnej

Inspekcji Sanitarnej, jako zastępca Powiatowego Lekarza Weterynarii w Piaszynie k/Warszawy. Podczas pracy zawodowej dba o własne doksztalcanie, czego dowodem są 3 kursy ukończone w Państwowym Instytucie Weterynarii w Puławach, jeden w Instytucie Zootechniki w Balicach k/Krakowa i jeden na Wydziale Weterynaryjnym w Olsztynie. Ponadto ukończył eksternistycznie studia magisterskie na Wydziale Zootechnicznym SGGW oraz wykonał część doświadczalną do pracy doktorskiej, której nie udało się ukończyć.

Posiada duże doświadczenie, jako lekarz praktyk w zakresie leczenia moryszk i mięśniochwatu u koni i podkreśla przydatność skryptów prof. Konstantego Łopatyńskiego.

Przez 6 miesięcy, jako oddelegowany lekarz weterynarii brał udział w zwalczaniu pomoru świń i pryszczycy na terenie woj. białostockiego (Dąbrowa Białostocka, Sokółka, Zambrów, Bielsk Podlaski i Ełk). W swoim miejscu pracy Bargłowie Kościelnym zorganizował masowe badania bydła w kierunku motylicy wątrobowej oraz pasożytów przewodu pokarmowego świń przesyłając próbki do badań do ZHW Białystok. Poza tym w tej miejscowości we współpracy z Instytutem Weterynarii rozpoznał piroplazmozę koni, którą skutecznie leczył.

W 2001 roku przeszedł na emeryturę i mieszka w Białymstoku.

Stanisław Baranow vel Baranowski urodził się 21.01. 1930 r. w Leningradzie (obecnie Sankt Petersburg). W 1935 r. w obawie przed represjami stalinowskimi wraz z rodzeństwem i matką został przez ojca wysłany do majątku teściów pod Łomżą. Okres wojny i okupacji przebywał w Łodzi. W okresie od 1945 do 1951r. mieszkał w Sopocie. Świadectwo maturalne otrzymał w 1951 r. w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Lęborku. W tym samym roku rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku.

Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu podjął pracę w Katedrze Fizjologii Zwierząt na SGGW w charakterze stażysty. Po roku przeniósł się wraz z żoną, ko-

leżanką z roku Aleksandrą Rożnowską do Szczecina i od 1.02.1958 r. podjął pracę w Katedrze Fizjologii Zwierząt Wyższej Szkoły Rolniczej. Początkowo pracował kolejno na stanowisku asystenta, starszego asystenta, a po obronie pracy doktorskiej na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu awansował na stanowisko adiunkta. W 1973 r. na podstawie rozprawy habilitacyjnej przedstawionej Radzie Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk weterynaryjnych. W 1988 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego

W latach 1976-2000 był kierownikiem Katedry Fizjologii Zwierząt Akademii Rolniczej w Szczecinie. W okresie 1976-1978 był wicedyrektorem Instytutu Biologicznych Podstaw Produkcji Zwierzęcej Wydziału Zootechnicznego w tej samej uczelni. Funkcję Dziekana Wydziału Zootechnicznego pełnił w latach 1975-1980 i 1984-1990. Był członkiem wielu komisji i zespołów uczelnianych.

Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się początkowo na motoryce żwacza, syntezie azotowych i bezazotowych związków białkowych przez florę bakteryjną przewodu pokarmowego. W późniejszym okresie zajmował się badaniem wydalania niektórych składników mineralnych przez nerki w zależności od ilości azotu w paszy, wpływem neurohormonów na diurezę w nerkach, wpływem transportu i zmiennych warunków utrzymania na hematologiczne i biochemiczne właściwości krwi przeżuwaczy w różnym wieku, dobową czynnością wątroby ze szczególnym uwzględnieniem klirensu antypiryny u cieląt w okresie neonatalnym. Dorobek naukowy łącznie wynosi ponad 100 publikacji autorskich i zespołowych, których wyniki opublikowano w czasopismach krajowych i zagranicznych. Był twórcą kierunku naukowego w zakresie badań czynności nerek i gospodarki mineralnej zwierząt gospodarskich. Był promotorem 5 przewodów doktorskich oraz opiekunem wielu prac magisterskich i inżynierskich. Czworo jego współpracowników uzyskało stopień doktora habilitowanego, a trzy osoby otrzymały tytuł profesora. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego i Komitetu Zoologii PAN, Zespołu Naukowego przy Ministrze Edukacji Narodowej. Był członkiem zespołu Ministerstwa Edukacji Narodowej i Komitetu Badań Naukowych, które opiniowały projekty badawcze. Powoływany był do wielu Rad Naukowo-Technicznych organizacji rolniczych regionu Pomorza Zachodniego.

Za wieloletnią pracę został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Od-

rodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Edukacji Narodowej oraz wyróżniony wieloma nagrodami Ministra Edukacji Narodowej i władz regionu Pomorza zachodniego. W 1988 r. został powołany na członka zwyczajnego Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego. Zmarł 14.12. 2008 r.

Stanisław Barański urodził się 26.09.1927 r. w Rudzie Kościelnej pow. Opatów, woj. Kieleckie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Technikum Weterynarii w Bydgoszczy. W 1951 r. rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 r. został skierowany do pracy w powiecie opatowskim, zobowiązując się do odpracowania stypendium przez okres 3 lat. Otrzymał talon na rower trochę sprzętu i leków żeby mógł podjąć pracę w lecznicy w Lasocinie. Gmina zapewniła mu mieszkanie bez światła, wody i kanalizacji. Mimo

tych niedogodności zyskał życzliwość miejscowej ludności. W 1960 r. został przeniesiony do Łagowa. Warunki pracy znacznie się poprawiły, bowiem miał już do pomocy technika i sanitariusza. Po 8 latach pracy otrzymał samochód służbowy z kierowcą. Pracował w państwowej służbie weterynaryjnej do 1990 r. Po przejściu na emeryturę, do 2005 r. prowadził prywatny zakład leczniczy dla zwierząt. Był zaangażowany w działalność ruchu ludowego. Aktywnie uczestniczył w pracach Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”, a następnie w PSL. Za wieloletnią pracę zawodową i społeczną został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką „Za zasługi dla Kielecczyny” oraz Medalem Wincentego Witosa – za zasługi dla polskiej wsi. Zmarł w 2009 r. (Wspomnienie Ex Funebris Charta; Medycyna Wet. 2010, nr 6, s. 430) (Życie Wet. 2010, 85 (3)).

Wiesław Barej urodził się 22.01.1934 r. w Stoczku Łukowskim. Świadectwo dojrzałości otrzymał z Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącego im. B. Prusa w Siedlcach. W 1951 rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego, a potem Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku. Już, jako student otrzymał stanowisko zastępcy asystenta w Katedrze Fizjologii kierowanej przez prof. B. Gutowskiego. Stanowisko to wyznaczyło niejako Wiesławowi drogę życiową na przyszłość, a praca naukowa i dydaktyczna sta-

ła się niemal jego przeznaczeniem. Po uzyskaniu dyplomu został zatrudniony w tej katedrze na stanowisku asystenta. W następnych latach awansował kolejno na stanowiska starszego asystenta, adiunkta i docenta. W 1969 r. został kierownikiem Katedry Fizjologii. W okresie struktury instytutowej Wydziału (1970–1982) Wiesław był początkowo zastępcą dyrektora Instytutu Fizjologii, a następnie dyrektorem (1976–1982). W 1976 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1982 zwyczajnego. W latach 1975–1976 był prodziekanem Wydziału Weterynaryjnego, w okresie 1981–1987 prorektorem, a w latach 1987–1990 rektorem SGGW.

Na początku swojej pracy naukowej odbył szereg staży naukowych, w tym między innymi w Danii (1960/1961). W latach 1968–1980 współpracował z Wyższą Szkołą Weterynaryjną w Hanowerze, gdzie odbywał także staże naukowe, jako stypendysta Fundacji Humboldta. Podczas pobytów w zagranicznych placówkach naukowych Wiesław Barej nawiązał kontakty z kilkoma ośrodkami naukowymi, co zaowocowało w późniejszym okresie jego czynnym udziałem w międzynarodowych kongresach, konferencjach i sympozjach naukowych. Był także organizatorem wielu międzynarodowych konferencji w kraju, zwłaszcza we współpracy z Francją. Osiągnięcia własne i zespołu były możliwe dzięki jego zaangażowaniu i inwencji naukowej, pracowitości i umiejętności współpracy z ludźmi. Dorobek naukowy katedry obejmuje w okresie kierownictwa prof. W. Bareja ponad 1000 publikacji, 41 zakończonych przewodów doktorskich, 14 przewodów habilitacyjnych, 5 tytułów profesorskich, wyposażenie w nowoczesną aparaturę oraz szeroko zakrojoną współpracę mię-

dzynarodową. Sam był autorem ponad 200 publikacji, wypromował 19 doktorów, a 5 jego uczniów uzyskało tytuł profesora. Był autorem lub współautorem kilku podręczników, z których jeden został przetłumaczony na języki: czeski, niemiecki, węgierski, bułgarski i rosyjski. Pierwsze prace dotyczyły przemiany białek i cukrów w przedżołądkach przeżuwaczy. W późniejszym okresie swoje zainteresowania ukierunkował na mechanizmy wydzielania soku trzustkowego u różnych gatunków zwierząt. W latach 70 i 80-tych kierował trzema grantami finansowanymi przez Fundusz Marii Skłodowskiej-Curie. Jako kierownik katedry zyskał sobie życzliwość i szacunek pracowników, doktorantów i studentów. Szeroka była działalność prof. Wiesława Bareja na terenie uczelni w dziedzinie organizacyjnej i administracyjnej. Jako rektor zainicjował wydawanie czasopisma uczelnianego „Agricola”. Angażował się w rozbudowę wielu wydziałów, remont pałacu ursynowskiego, Centrum Informatycznego, komputeryzację uczelni, przychodnię lekarskiej i innych.

W latach 90 prof. Wiesław Barej wykazywał dużą aktywność w dziedzinie organizacji nauki w kraju. Kierował Zespołem Nauk Rolniczych w Komitecie Badań Naukowych i zabiegał o fundusze dla tych nauk. Był członkiem wielu rad naukowych oraz krajowych i zagranicznych redakcji czasopism naukowych. Swoje poglądy w sprawach nauki publikował, między innymi, w czasopismach: „Nauka i Przyszłość oraz „Medycyna Weterynaryjna”. Był członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Za wymienione zasługi Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego uhonorowała go godnością doktora *honoris causa* w dniu 20 stycznia 2000 r. Ponadto został odznaczony Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, odznaczeniem honorowym Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych „Pro Scientia Veterinaria Polona”, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW” oraz Złotą Odznaką „Za Zasługi dla Warszawy”.

Zmarł 14.11.2000 r. w wieku 66 lat. Pochowany został na cmentarzu parafii Św. Katarzyny na Służewie przy ul. Fosa.

Eugeniusz Bobiński urodził się 4.01.1928 r. w Woli pow. Maków Mazowiecki. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Gimnazjum i Liceum w Przasnyszu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Pracę zawodową rozpoczął, jako ordynator w lecznicy dla zwierząt w Przasnyszu. W 1974 został powołany na kierownika tej lecznicy. Rok później tj. w 1975 został powołany na stanowisko Powiatowego Lekarza Weterynarii w Przasnyszu. Po reformie administracyjnej zostaje Kierownikiem Oddziału

Terenowego i na tym stanowisku pracował do czasu przejścia na emeryturę w roku 1991. Był członkiem Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii oraz współzałożycielem NSZZ „Solidarność” w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Ostrołęce.

Odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi i wyróżniony Odznaką Zasłużony dla Rolnictwa oraz Srebrną Odznaką Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii.

Zmarł 1.07. 2003 roku. (Życie Wet. 2004, 79,3)

Seweryn Bogucki urodził się 10.05.1932 r. w Wołkowysku i do 1939 roku wzrastał na terenie III pułku Strzelców Konnych im. H. Polnego Czarnieckiego. Adiutantem dowódcy tego pułku był jego ojciec rotmistrz Wacław Bogucki. Prawdopodobnie ten chłopięcy okres kontaktu z koniem kawaleryjskim miał wpływ na wybór kierunku studiów. Warto przypomnieć, że koń w II RP odgrywał bardzo ważną rolę militarną i gospodarczą. W związku z tym lekarz weterynarii był ważnym i cenionym zawodem, a w szczególności w wojsku. Świadectwo maturalne otrzymał w Ogólnokształcącej Szkole Stopnia Podstawowego i Licealnego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci im Bohaterów

Westerplatte w Gdańsku Wrzeszczu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu tj. od 1.03.1957 r. podejmuje pierwszą pracę, jako ordynator w PZLZ w Pruszczu Gdańskim. W 1958 roku zostaje powołany na dwa lata do wojska. Służbę tę odbywa w Szczecinie, jako lekarz w ambulansie weterynaryjnym w stopniu porucznika. Po odbyciu służby wojskowej, przez jeden rok pracuje w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Szczecinie. Następnie zostaje zatrudniony w nadzorze sanitarno- weterynaryjnym w rzeźni szczecińskiej, jako zastępca naczelnego lekarza weterynarii. Od 1968 r. pracuje, jako kierownik jednej z lecznic dla zwierząt w powiecie wejherowskim. Wkrótce z uwagi na sytuację rodzinną obejmuje kierownictwo specjalistycznej lecznicy powiatowej dla zwierząt w Pruszczu Gdańskim. W niedługim czasie zostaje zauważony i powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Gdańsku ds. zwalczania chorób zakaźnych. Na tym stanowisku pracuje 10 lat i w roku 1995 przechodzi na wcześniejszą emeryturę. Został wyróżniony różnymi medalami i odznakami. Spośród tych wyróżnień ceni sobie najbardziej Odznakę Zasłużony dla Ziemi Gdańskiej. Jego hobby to historia Polski ze szczególnym uwzględnieniem historii kawalerii.

Istvan Böleskei (Węgier) urodził się 24.09.1931 r. w Berzence pow. Smogy. Świadectwo maturalne otrzymał w Gimnazjum Rolniczym Keszthely (Węgry). Pierwsze 4 lata studiował na Uniwersytecie Medycyny Weterynaryjnej w Budapeszcie. Piąty i szósty rok skończył na Wydziale Weterynaryjnym SGGW. Dyplom lekarza weterynaryjnego SGGW otrzymał w 1957 roku.

Po uzyskaniu dyplomu wrócił na Węgry i nie mamy żadnych informacji na temat jego działalności zawodowej.

Wanda Borzemska (dla nas Barbara, w metryce pierwsze imię to Wanda) urodziła się 17.06.1932 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Jana III Sobieskiego w Wejherowie. Studia rozpoczęła w 1951 r. na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Wrocławskiego we Wrocławiu. W przerwie semestralnej trzeciego roku przeniosła się na Wydział Weterynaryjny SGGW w Warszawie. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 r. Pasją jej życia było drobiarstwo. W 1946 r. wstępuje do Związku Hodowców Drobiu i już wtedy planuje

zająć się chorobami drobiu. Pod koniec studiów wybrała elektyw choroby drobiu, prowadzony przez prof. dr Stanisława Piwowarczyka i organizuje ćwiczenia z własnym rokiem studiów. Szanse zatrudnienia w weterynarii o profilu tego elektywu pojawiły się dopiero wiele lat później. W tej sytuacji Wanda B. Borzemska po krótkim okresie pracy na stanowisku technika w Drwalewskich Zakładach Przemysłu Bioweterynaryjnego przenosi się do Poznania, gdzie obejmuje kierownictwo Pracowni Chorób Drobiu. Pracuje na tym stanowisku w latach 1957–1959 jako starszy asystent. Pracownia ta należała do Branżowego Laboratorium Badawczego Przemysłu Jajczarsko- Drobiarskiego. W roku akademickim 1959/1960 w Katedrze Epizootiologii SGGW, kierowanej przez prof. dr hab. dr h.c. Abdona Stryzaka zostaje utworzony pierwszy uczelniany Zakład Chorób Drobiu, w którym Wanda B. Borzemska obejmuje stanowisko asystenta. Pracuje w tym zakładzie 43 lata, początkowo pod kierownictwem nestora polskiej awiopatologii prof. dr Kazimierza Marka – Kierownika Zakładu.

Stopień doktora nauk weterynaryjnych uzyskała w 1963 r. Na stanowisku adiunkta pracowała w latach 1964–1969. W roku 1970 została powołana na stanowisko docenta i objęła kierownictwo Zakładu, które piastuje do 2001 r., Jako pierwsza w zawodzie habilituje się w 1972 r. z dyscypliny choroby drobiu, chociaż ta specjalizacja w weterynarii oficjalnie została uznana dopiero 25 lat później. W 1979 r. uzyskała tytuł profesora nauk weterynaryjnych, a w 1991 r. zostaje profesorem zwyczajnym. Wypromowała 5-ciu doktorów, głównie z embriopatologii ptaków, nowego działu nauki, który wyodrębniła w polskich na-

ukach weterynaryjnych. Dorobek publicystyczny Wandy B. Borzemskiej liczy około 300 pozycji, w większości poświęcony embriopatologii i patologii łęgów. W zakresie embriopatologii współpracowała naukowo z b. Akademią Rolniczą w Krakowie, a dydaktycznie z b. Akademią Rolniczą we Wrocławiu.

Przez dwie kadencje w latach 1995–2002 była członkiem Komisji Biologii Rozrodu Zwierząt Użytkowych PAN. Jest także autorem książki „Vademecum Chorób Drobiu” (1978, 1984) oraz książek pisanych ze współpracownikami (1982, 1989), jednej pozycji historycznej opublikowanej z pracownikami naukowymi tej samej specjalizacji (2000), a ponadto autorem rozdziałów książek innych autorów (1973) lub pozycji zbiorowych (2005, 2011). Wanda Borzemska zajmowała się również patologią gołębi, kierunkiem niedocenianym w weterynarii, a obecnie rozwijanym przez jej współpracowników i następców. Przez 34 lata była biegłym sądowym dla Sądów wszystkich instancji i opracowała ponad 100 ekspertyz i opinii. Opisała 18 nowych jednostek chorobowych u ptaków, które pojawiły się w Polsce. Prowadziła szeroką działalność oświatowo-dydaktyczną na kursach dla drobiarzy, zootechników i dla lekarzy wet. na studiach podyplomowych i specjalizacyjnych.

Jako wieloletni opiekun studenckiego Koła Naukowego Medyków Weterynaryjnych prowadziła liczne obozy naukowo-turystyczne z młodzieżą.

Za wieloletnią pracę na uczelni została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi (1978), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1980) i wyróżniona Medalem Edukacji Narodowej (1989). Otrzymała także wiele wyróżnień honorowych w tym: Odznakę Honorową Zasłużony dla PTNW (1983), Złotą Odznakę Honorową za Zasługi dla Uczelni (1986), Odznakę za Wybitne Osiągnięcia dla Polskiego Związku Hodowców Gołębi Pocztowych (1986), Odznakę Honorową Zasłużony dla Drobiarstwa (1988) i Odznakę zasłużony dla Rolnictwa (1990). Należała do kilku związków i towarzystw naukowych w tym: Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych, Polskie Towarzystwo Zootechniczne, Warszawska Izba Lekarsko-Weterynaryjna, Polskie Towarzystwo Tatrzańskie, Polski Związek Felinologiczny, a od 1980 r. należy do NSZZ Solidarność. W 2002 r. przeszła na emeryturę.

Elżbieta Chochar-Marszałek urodziła się 10.12. 1931 r. w Iłży. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i Liceum nr 1 w Gdańsku. W roku 1950 rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym (biologia) Uniwersytetu Warszawskiego. W 1951 roku przeniosła się na Wydział Weterynaryjny Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. Zmarła stosunkowo wcześnie. Brak informacji o działalności zawodowej po uzyskaniu dyplomu jak również o dacie śmierci.

Bogdan Ciok urodził się 10.10.1931 r. w Nojszewie pow. Węgrów. Świadectwo maturalne otrzymał w Liceum i Gimnazjum Kr. Władysława IV w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w październiku 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu objął stanowisko kierownika PZLZ w Grębkowie. Przepracował w Grębkowie 16 lat. Bohdan poślubił Irenę Kornatowską, która studiowała z nami pierwsze dwa lata weterynarii, a potem przeniosła się na medycynę. Po uzyskaniu dyplomu

lekarza, nomen omen, pracowała też w Grębkowie. Czy to nie przeznaczenie losu? Podczas tej pierwszej pracy Bohdan wykazał się dobrym przygotowaniem fachowym i zdolnościami organizacyjnymi, co zauważono w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Warszawie. W 1978 r. został zatrudniony w Ośrodku Zwalczania Chorób Zakaźnych Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Warszawie. Od tego czasu jego zainteresowania zawodowe skupiały się na profilaktyce i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. Poza pracą zawodową udzielał się też społecznie w pracach Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii. W 1986 roku został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Warszawie. Na tym stanowisku pracował

do 1991 roku. Po reorganizacji weterynarii powrócił na swoje poprzednie stanowisko głównego specjalisty do spraw zwalczania chorób zaraźliwych zwierząt. W 1991 r. przeszedł na wcześniejszą emeryturę, pracując nadal w niepełnym wymiarze czasu pracy. Został odznaczony „Srebrnym Krzyżem Zasługi”, Medalem 40-lecia PRL oraz odznakami „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej”, „Za Wzorową Pracę dla Rolnictwa”, „Zasłużony dla ZLiTW” oraz „Złotą Odznaką Honorową Zasłużony dla Warszawy”.

Zmarł 7.05.1994 r. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Rembertowie. (Życie Wet. 11/1994, s. 427)

Jan Czapnik urodził się 3.03.1932 r. w Popowie, pow. Łowicz. Świadcetwo dojrzałości otrzymał w 1951 r. w Łęczycy woj. Łódzkie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 r. podejmuje pracę w PZLZ w Krępie, następnie w Kraśniku Koszalińskim i Biesiekierzu (d. woj. Koszalińskie). W wymienionych miejscowościach przepracował 28 lat. Podczas pracy terenowej w konkursie zakładów leczniczych w powiecie koszalińskim zdobył trzykrotnie pierwsze miejsce, a w województwie

drugie. Natomiast w Biesiekierzu dzięki jego staraniom wybudowano nowoczesną lecznicę dla zwierząt z mieszkaniami dla personelu. Budynek otrzymał specjalne wyróżnienie w województwie koszalińskim za architekturę i funkcjonalność.

Dzięki łatwości nawiązywania kontaktów międzyludzkich i umiejętności współżycia z władzami mógł osiągnąć wiele celów lokalnych. Ponadto angażował się w różne prace społeczne na rzecz miejscowej społeczności. W 1985 roku z uwagi na stan zdrowia rezygnuje z pracy terenowej i przechodzi na rentę. Jednak po 3 latach zachowując prawo do renty podejmuje ponownie pracę w Wojewódzkim Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Koszalinie – w pracowni wirusologii. Podczas pracy w WZHW zajmował się diagnostyką wścieklizny. Od 1992 roku jest na emeryturze i nie pracuje zawodowo. Za swoją długoletnią

pracę otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi przyznany na wniosek władz lokalnych za zasługi dla regionu, w którym pracował oraz liczne wyróżnienia resortowe w tym zasłużony dla weterynarii i zasłużony dla rolnictwa.

Jako emeryt aktywnie bierze udział w wielu klubach i stowarzyszeniach oświatowych i rekreacyjnych. Dochował się trójki dzieci, którym zapewnił wyższe wykształcenie. Warto dodać, że większość jego rodziny to prawnicy, wnukowie kontynuują tradycje prawnicze rodziny. Jego hobby to nie tylko podróże, ale także aktywność w różnych organizacjach jak np. Krajowe Bractwo Literackim czy Stowarzyszenie Dzieci Wojny w Polsce. Ostatnio dołączył do Związku Piłsudczyków Rzeczypospolitej Polskiej. Warto też wspomnieć, że jest miłośnikiem muzyki klasycznej i stałym bywalcem Filharmonii Koszalińskiej. Jako zamiłowany działkowiec zainteresował się wiele lat temu rośliną leczniczą – wiesiołkiem i po kilku latach udało mu się uzyskać jej formę jednoroczną.

Jak widać wykazuje szerokie zainteresowania, co pozwala mu na utrzymanie dobrej kondycji intelektualnej oraz cieszyć się sprawnością fizyczną.

Zbigniew Denz urodził się 20.09.1931 r. w Gdyni. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia licealnego w Gdyni-Orłowie. Studia rozpoczął w 1951 r. na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1955 r. przeniósł się na 9 semestr V roku Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Dyplom lekarza weterynaryjnego SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie wraca w strony rodzinne i podejmuje pierwszą pracę w PZLZ w Gdańsku przy ul Kartuskiej, a później w miejscowości Stegna pow. Nowy Dwór Gdański. Następnie przenosi

się do PZLZ w pow. wejherowskim do miejscowości Kielnie. W latach 60. wraca do PZLZ w Gdyni Redłowo i tu pracuje przez dłuższy okres. W latach 70-tych został zatrudniony w Zakładach Rybnych w Gdyni. W 1988 r. przeszedł na emeryturę. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. Zmarł w 2006 roku.

Antoni Dziąba urodził się 6.04.1929 r. w Rożentalu k. Nowego Miasta, woj. Warmińsko-Mazurskie. W 1949 r. ukończył Gimnazjum w Lubawie. W latach 1949-1951 pracował w Powiatowym Zakładzie Ubezpieczeń w Ostródzie. W 1951 r. rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu w 1957 r. został zatrudniony w Katedrze Epizootiologii Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Jeszcze w okresie studiów pracował w tej katedrze na stanowisku młodszego asystenta, a następnie starszego asystenta. W 1964 r. obronił pracę doktorską pt. Wpływ temperatury na

zachowanie się kwaśnych mukopolisacharydów i hialuronidazy w skórze oraz inhibitora hialuronidazy w surowicy krwi świń z uwzględnieniem patogenyzy różycy. Wkrótce, jako stypendysta fundacji im. A. Humboldta odbył 10-miesięczny staż naukowy w Wyższej Szkole Weterynaryjnej w Hanowerze. W ramach współpracy naukowej powracał do Hanoweru kilkakrotnie.

W 1975 r. na podstawie rozprawy pt. „Kwaśne mukopolisacharydy prze-wodu pokarmowego cieląt w przebiegu kolibakteriozy” uzyskał stopień dr habilitowanego. Rok później został powołany na stanowisko docenta. W 1980 r. pracował przez 8 miesięcy na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu w Bristolu (Wielka Brytania). Od 1975 r. był kierownikiem Kliniki Chorób Zakaż-nych w Katedrze Epizootiologii, a od 1986 r. kierownikiem tej Katedry. Ogólny dorobek naukowy zamyka się liczbą 95 pozycji prac opublikowanych w kra-ju i zagranicą. Był promotorem 3 przewodów doktorskich. Wielokrotnie był wyróżniany nagrodami Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz rektora SGGW. Brał udział w kształceniu podyplomowym, prowadząc 3 edy-cje studiów podyplomowych z zakresu lecznictwa i profilaktyki chorób trzody chlewnej. Był członkiem Rady Naukowej Ogrodu Zoologicznego w Warsza-wie. W 1993 r. został członkiem Komitetu Nauk Weterynaryjnych PAN. A. Dziąba był aktywnym członkiem PTNW. Pełnił szereg funkcji w Zarządzie Głównym w tym między innymi członka Głównej Komisji Rewizyjnej (1966-1970), skarbnika (1971–1982) oraz sekretarza naukowego (1983–1984). Za tę działalność został wyróżniony honorową odznaką „Zasłużony dla PTNW”. Za swoją 47-letnią pracę został wyróżniony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odro-

dzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Honorową „Zasłużony dla SGGW” oraz odznaką „zasłużony pracownik rolnictwa”.

Zmarł w wieku 67 lat 21.09 1996 r. Pochowany został na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie

Wojciech Empel urodził 15.04.1932 r. w Lubawie. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego w Golubiu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie został zatrudniony w Katedrze Anatomii Zwierząt. Po kilku latach pracy przechodzi do Katedry Chirurgii Zwierząt z Kliniką. Podczas tej pracy w Katedrze rozwinął diagnostykę radiologiczną, czego owocem jest podręcznik „Radiodiagnostyka weterynaryjna”.

Pracował na stanowisku profesora w SGGW w Warszawie. Nie nadesłał życiorysu.

Tadeusz Fukowski urodził się 16.07.1932 r. w Chylicach pow. warszawski. Świadectwo maturalne otrzymał w Ogólnokształcącym Liceum w Piasecznie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW otrzymał w 1957 roku. Po uzyskaniu dyplomu podjął pracę w PZLZ w Sobolewie.

Zginął tragicznie 22.03.1957 r. i został pochowany na Cmentarzu Parafialnym w Płaszewie

Wiesław Gliński urodził się 10.06.1934 w Podczachach pow. Gostyński. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Koedukacyjnym Gimnazjum i Liceum w Żychlinie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w październiku 1951 roku. Pierwszą pracę po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 r. podejmuje w punkcie weterynaryjnym na terenie powiatu kutnowskiego. Od 1.09.1958 r. przenosi się do Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Łodzi i obejmuje kierownictwo Pracowni Mikrobiologii Żywności. Wkrótce

otrzymuje propozycję pracy w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Łodzi w celu zorganizowania laboratorium badania mięsa. W tej instytucji pracuje od 1.06.1961 r. do 31.07. 1962 r. W sierpniu 1962 r. otrzymuje propozycję pracy w Centrali Importowo-Exportowej „Animex” w Warszawie. Przyjmuje tę propozycję i przenosi się do Warszawy. Pracuje na stanowisku specjalisty i kierownika zespołu rzeczoznawców. W tej instytucji pracuje do czasu przejścia na emeryturę. Jednak podczas pracy w „Animeksie” przypomniało sobie o nim wojsko i powołało go w latach 1965-1966 do służby w Marynarce Wojennej w Gdyni. Pełnił tam funkcję lekarza sanitarnego Komendy Portu Wojennego na Oksywiu. Obecnie jest emerytem i mieszka w Warszawie.

Jan Grzebalski urodził się 6.11.1932 r. w Nagórniku pow. Kozienice. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Dęblinie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Po dyplomie pracował na terenie powiatu kozienickiego. Niestety po kilku latach pracy w terenie podczas jazdy do chorego zwierzęcia zginął w wypadku motocyklowym.

Antoni Jankowski urodził się 9.09.1919 r. w Sierpcu. Po ukończeniu szkoły podstawowej pracował w masarni w Sierpcu. W 1938 r. został zatrudniony przez lek. wet. Mieczysława Zakaszewskiego, jako pomoc weterynaryjna. Zachęcony przez niego ukończył kurs oglądacza zwierząt rzeźnych po ukończeniu, którego został zatrudniony w rzeźni. Po wybuchu II wojny światowej zgłosił się na ochotnika do oddziału wojskowego na Powązkach. Przygoda z wojskiem trwała jednak krótko, bowiem jednostka wojskowa po kapitulacji Warszawy została szybko zdemobilizowana. Wraca do Sierpca i zatrudnia się ponownie

w rzeźni, którą kieruje już Niemiec. W 1949 r. uzyskuje świadectwo dojrzałości w Sierpcu. Po maturze decyduje się na studia prawno-ekonomiczne na UMK w Toruniu. Jednak w 1951 rezygnuje ze studiów w Toruniu i rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1957 r. otrzymuje dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW. W 1952 roku reforma szkolnictwa wyższego przeniosła wydziały weterynaryjne na uczelnie rolnicze. Zaraz po uzyskaniu dyplomu zostaje kierownikiem lecznicy w Zawidzu pow. Sierpc. W grudniu tego samego roku zostaje powołany na stanowisko dyrektora Zakładu Unasieniania Zwierząt. W związku z pełnionym stanowiskiem myśli o dalszym kształceniu. Wkrótce podejmuje studia zaoczne na Wydziale Zootechnicznym SGGW i w 1970 r. uzyskuje dyplom magistra inżyniera zootechniki. W tym samym roku został powołany na stanowisko Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sierpcu. Po reformie administracyjnej w 1975 r. zostaje kierownikiem Oddziału Terenowego Weterynarii w Sierpcu. Obok pracy zawodowej angażował się w różnego rodzaju prace społeczne i kulturalne. Konsekwencją tych zainteresowań było zdobycie mandatu poselskiego w IV kadencji PRL, a po jej zakończeniu przez dwie kadencje był radnym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Warszawie. Za swoją pracę został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1985), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1969), Złotym Krzyżem Zasługi (1962), Odznaką za zasługi dla woj. Płockiego (1998), medalem „Zasłużony dla miasta Sierpca” (1993).

Z zainteresowań poza zawodowych należy podkreślić jego muzykalność.

Jako samouk grał na akordeonie, skrzypcach, trąbce i mandolinie. Śpiewał w chórze kościelnym i grał przez wiele lat w orkiestrze strażackiej. Ponadto interesował się historią miasta Sierpca i pisał artykuły do miejscowych czasopism. Napisał książkę „Sierpeckie niezapominajki” wspominając przedwojenny Sierpc. Pozostawił też po sobie trwałą ślad w postaci tomiku wierszy „Sierpeckich wróbelków ćwierkanie”¹.

Wspominamy go bardzo dobrze, jako starostę roku. Pełnił tę funkcję przez cały okres studiów. Jako doświadczony życiowo człowiek potrafił doradzić w wielu różnych kłopotliwych sytuacjach życiowych młodszym kolegom. Zmarł 5.05.2004 r. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Sierpcu.

Alodia Jarnecka-Ząbek urodziła się 8.09.1932 r. w Piotrkowie Trybunalskim. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i liceum Ogólnokształcącym w Milanówku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 r. Tuż po dyplomie przez dwa lata pracowała w Polskim Związku Hodowców Zwierząt Futerkowych. W 1959 podjęła pracę w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej na Żeraniu, następnie w Pruszkowie i ponownie wróciła do Warszawy. Z WIS-u w Warszawie przeszła na emeryturę w 1992. Jest aktywna, podróżuje po świecie, odwiedzając własne dzieci mieszkające zagranicą.

¹ Tropiło J., Kobryńczuk F., 1996: Antoni Jan Jankowski, lekarz weterynarii, społecznik, publicysta. *Życie weterynaryjne*, 2:58-59

Mieczysław Jurkiewicz urodził się 18.02.1925 r. w Strzelcach pow. Kutno. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących w Płocku. Studia na Wydziale Weterynarii Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r.

Od stycznia 1958 przez około 20 lat był Kierownikiem PZLZ w Zawidzu pow. Sierpc.

Brak danych o dacie śmierci

Barbara Kazimierzak urodziła się 1.07.1933 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowej Żeńskiej Szkole Ogólnokształcącej stopnia Podstawowego i Licealnego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała 1957 r. Bezpośrednio po otrzymaniu dyplomu podjęła pracę w Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Warszawie w Laboratorium Higieny Żywności i Żywienia. Pracowała w jednym miejscu do przejścia na emeryturę.

Jerzy Kita urodził się 19.04.1931 r. w Rączkach pow. Końskie (d. woj. Kieleckie). Lata dziecięce spędził we wsi Trzebień k. Kozienic (majątek hr. St. Zamoy-skiego). Latem 1941 ojciec został przeniesiony do Stadniny Koni w Kozienicach. Odtąd jego losy zostały związane ze stadniną koni i miastem. W sierpniu 1943 r. stadnina była ewakuowana do Niemiec. Ojciec podczas postoju z końmi w okolicy Radomia uciekł. Za karę został wywieziony wraz z żoną i synem do Niemiec na roboty, do majątku rodziny komendanta stadniny. Po powrocie z Niemiec nadal pracował w stadninie koni Kozienice.

Jerzy Kita świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Kozienicach w 1951 r. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Na wybór kierunku studiów duży wpływ miał ówczesny dyrektor stadniny Jerzy Sas-Jaworski. Dyplom lekarza weterynaryjnego otrzymał w 1957 r. Od 1.02.1957 r. na propozycję prof. A. Stryzaka podjął pracę w Katedrze Epizootiologii, jako wolontariusz, a od 1.03.1957 r. został zatrudniony na etacie asystenta, następnie starszego asystenta, adiunkta, docenta i po spełnieniu określonych wymagań na etacie profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego.

W 1964 r. uzyskał stopień doktora nauk weterynaryjnych na podstawie pracy pt. „Wpływ czynnika termicznego na zachowanie się odczynu opsono-fagocytarnego i układu dopełniacza w surowicy krwi świń z uwzględnieniem patogenezы różycy”. W kwietniu 1965 roku w ramach polsko-amerykańskiego programu wymiany rolniczej kierowanego przez prof. S. Pieniążka wyjechał na roczny staż naukowy do Katedry Mikrobiologii Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Cornell University, Ithaca, USA. Wyjazd do Cornell University zawdzięcza ówczesnemu dziekanowi tego wydziału prof. G.C. Poppensiekowi. W związku z obiecującymi wynikami badań zaproponowano mu przedłużenie stażu na następny rok. Badania dotyczyły wirusa parainfluenzy-3 bydła, odgrywającego istotną rolę w zakażeniach układu oddechowego tego gatunku zwierząt. Postać kliniczną tego zakażenia w USA określa się, jako „shipping fever” lub „shipping pneumonia”. Najogólniej prace badawcze koncentrowały się nad doбором najodpowiedniejszej hodowli komórkowej różnych tkanek by-

dła i innych gatunków zwierząt do namnażania wirusa, pozwalającej uzyskać najwyższe miano wirusa (ważne przy produkcji szczepionki), porównaniu właściwości antygenowych szczepów bydłych i ludzkich oraz morfologicznych cech w mikroskopie elektronowym. Do nowatorskich zaliczyć należy badania *in vitro* w tzw. hodowli narządowej (skrawkowej) do badania niektórych właściwości biologicznych wirusa, m. in. jego zdolności do tworzenia ciałek wtrętowych *in vitro*. Autor wykazał zdolność wirusa do wywoływania ciałek wtrętowych, jednak w dwukrotnie dłuższym czasie niż to ma miejsce *in vivo*. Wyniki tych badań są cytowane w trzech ostatnich wydaniach podręcznika amerykańskiego "Hagan and Brunner, Microbiology and Infectious Diseases of Domestic Animals". W grudniu 1970 r. na podstawie dorobku naukowego i przedłożonej pracy pt. "Badania nad wirusem parainfluenzy – 3 bydła" uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie epizootiologii. W 1972 r. został powołany na stanowisko docenta.

W październiku 1974 r. wyjechał do Iranu, jako ekspert FAO do realizacji jednego z projektów dotyczących rozwoju weterynarii. Zajmował się organizacją diagnostycznych laboratoriów wirusologicznych oraz kształceniem kadry. Zorganizował 3 laboratoria w Iranie i przeszkolił 6 osób do pracy w tych laboratoriach. Jego podopieczni przygotowali 3 prace naukowe, które w języku angielskim zostały opublikowane w Pol. Arch. Wet. W 1977 r. powrócił do placówki macierzystej – Katedry Epizootiologii. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1979 r., tytuł profesora zwyczajnego w 1989 r.

Od 1970 r. pełnił funkcje kierownika pracowni epizootiologii, następnie zastępcy dyrektora i dyrektora Instytutu Chorób Zakaźnych (1973–1974). W kadencji 1978–1981 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Weterynaryjnego SGGW-AR, a w 1981r. został wybrany dziekanem i równocześnie pełnił funkcję kierownika katedry. W 1984 r. został wybrany dziekanem na drugą kadencję. W lipcu 1986 r. wyjechał w ramach FAO do Afganistanu, jako epidemiolog weterynaryjny. Był to stresujący wyjazd z uwagi na wojnę radziecko-afgańską. W grudniu tego samego roku powrócił w związku zakończeniem projektu na skutek rozszerzających się działań wojennych.

W 1988 r. wyjechał na stypendium IREX do National Animal Disease Center, Ames, Iowa, USA w celu zapoznania się z laboratoryjnymi metodami rozpoznawania choroby Maedi u owiec. Po powrocie wdraża te metody w macierzystej placówce. W 1992 r. wyjeżdża na 6 miesięcy, jako visiting profesor do

School of Veterinary Medicine, California University, Davis, USA celem zapoznania się z niektórymi metodami biotechnologicznymi stosowanymi w nauce i diagnostyce chorób zakaźnych.

W roku 1996 r. został ponownie wybrany dziekanem i funkcję tą pełnił przez 2 kadencje do 2002 r. Brał udział w wielu kongresach międzynarodowych, prezentując własny dorobek i zespołu. Jest promotorem 15 przewodów doktorskich. Pisał wiele recenzji prac doktorskich, habilitacyjnych i ocen do tytułu profesora, w tym kilka recenzji dla Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej i Polskiej Akademii Nauk.

Zainteresowania naukowe koncentrowały się na patogenezie i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, w szczególności wirusowych takich jak: parainfluenza bydła, zakaźne zapalenie jamy nosowej i tchawicy bydła, enzootyczna białaczka bydła, zakaźne zapalenie jamy nosowej, tchawicy oraz ronienia wirusowego kłaczy, grypa koni, choroba Maedi-Visna owiec. Przez ostatnie 20 lat kontynuował pracę swojego poprzednika prof. S. Piwowarczyka, nad ochroną zdrowia żubra.

Dorobek naukowy obejmuje łącznie ponad 300 publikacji, w tym są to prace oryginalne, przeglądowe, popularno-naukowe, aplikacyjne, historyczne i współautorstwo 4 podręczników. Do osiągnięć zaliczyć należy pierwszą izolację w kraju wirusa parainfluenzy-3 bydła, wirusa zakaźnego zapalenia jamy nosowej i tchawicy bydła (BHV-1), wirusa grypy koni typ/2 (wspólnie z prof. S. Woyciechowską), opracowanie pierwszej atenuowanej szczepionki PARABOVAC, PARARIBOVAC oraz EQUIVAC Rp. (wspólnie z prof. S. Woyciechowską) oraz wdrożenie diagnostyki serologicznej choroby Maedi-Visna oraz Epidemic-Haemorrhagic Disease (EHD). Na podkreślenie zasługują badania nad defektem immunologicznym źrebiąt rasy czystej krwi arabskiej (pierwsza publikacja w kraju, piąta w świecie) oraz określenie wieloczynnikowej etiologii schorzenia narządu płciowego żubrów samców w Puszczy Białowieskiej. Był dwukrotnie przewodniczącym Sekcji Chorób Zakaźnych i Mikrobiologii w Komitecie Nauk Weterynaryjnych PAN, był członkiem Światowego Towarzystwa Bujatrycznego, Państwowej Rady Ochrony Przyrody, wiceprezesem i prezesem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. Jest prezesem Polskiego Towarzystwa Hipiatrycznego.

Posiada wiele odznaczeń w tym: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (2000), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1980). Medal Komisji

Edukacji Narodowej (1990) oraz wyróżnienia honorowe: członek honorowy Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (2007), doktor honoris causa SGGW (2003), Złota Odznaka „Za Zasługi dla Warszawy” (1986), odznaczenie Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych „Pro Scientia Veterinaria Polona” (2002), Medal Honorowy Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej „Bene De Veterinara Meritus” (2011) oraz Medal Honorowy Uniwersytetu Kitasato z Japonii, który ceni specjalnie, bowiem jak twierdzi w połowie nazwy tego uniwersytetu mieści się jego całe nazwisko.

W 2002 r. przeszedł na emeryturę, ale przez 2, 5 roku pracował jeszcze na ½ etatu w Katedrze Epizootiologii z Kliniką na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu. W Warszawie od wielu lat prowadzi Studium Podyplomowe z zakresu Epizootiologii i Administracji Weterynaryjnej.

Inicjator i realizator wydania niniejszego Pamiętnika.

Wiesław Korcz urodził się 6.07.1933 r. w Biszczu pow. Biłgoraj. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Stefana Żeromskiego w Lęborku. Studia rozpoczął w 1951 r. na Wydziale Zootechnicznym SGGW. W 1952 roku przeniósł się na II rok studiów Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w lutym 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie został skierowany do odbycia stażu w rzeźni w Gdyni. Następnie został przeniesiony na staż kliniczny do Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt (PZLZ) w Wejherowie. Po odbyciu stażu klinicznego

został przeniesiony do PZLZ w Lęborku. Po 2 latach pracy został służbowo przeniesiony do miejscowości Cewice k/Lęborka na stanowisko kierownika lecznicy. Po 8 latach pracy wraca do PZLZ Lębork na stanowisko ordynatora. Następnie przez 2 lata pełnił funkcję Rejonowego Lekarza Weterynarii w Lęborku. Po zakończeniu pracy na stanowisku Rejonowego Lekarza Weterynarii, pracuje, jako rejonowy inspektor ds. zaraźliwych chorób zwierząt. W 1993 r. przechodzi na wcześniejszą emeryturę i cieszy się nią do dziś, bowiem spełnia

się w swoim hobby wędkarstwem. Jak tylko pozwala pogoda i stan ducha spędza wiele godzin nad jeziorem z wędką.

Został odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi i honorową odznaką zasłużony dla województwa śląskiego.

Jan Kowalski urodził się 28.03.1927 r. w Końskich (d. woj. kieleckie). Świadectwo dojrzałości otrzymał w Liceum Przemysłu Spożywczego w Zabrzu. Studia rozpoczął w 1951 r. na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 roku podejmuje pierwszą pracę w Państwowej Inspekcji Handlowej w Warszawie. Wkrótce przechodzi do pracy w nowo organizowanej Centrali Importowo – Eksportowej „Animex”. Po krótkim okresie pracy w centrali wyjeżdża z ramienia „Animexu” na placówkę do Biura Radcy Handlowego Ambasady

w Rzymie. Po powrocie do Warszawy obejmuje w centrali kierownictwo działu w biurze ds. eksportu koni. Po około 3 latach pracy w Centrali wyjeżdża ponownie na placówkę do Biura Radcy Handlowego w Trypolisie (Libia). Po zakończeniu pracy w Libii wraca na krótko do swojego macierzystego biura w centrali. Po stosunkowo krótkim okresie czasu wyjeżdża ponownie do Rzymu, ale już do Delegatury Animexu przy Biurze Radcy Handlowego w Rzymie. Była to już jego ostatnia praca. Zmarł mając 57 lat w czerwcu w 1984 r.

Jan Kozłowski urodził się 24.10.1934 w Wodzisławiu k. Jędrzejowa. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1951 roku w Wodzisławiu decyduje się na studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1957 roku otrzymuje dyplom lekarza weterynaryjnego i pierwszą pracę podejmuje w powiecie pińczowskim. W 1963 roku przenosi się na teren powiatu kieleckiego do PZLZ Piekoszków, a w niedługim czasie zostaje zatrudniony w PZLZ Kielce, którego kierownikiem był nasz kolega z roku Kazimierz Zieliński. W 1973 roku został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Wojewódzkiego

Lekarza Weterynarii. Funkcję tę pełnił do 1976 roku. W tym samym roku wyjeżdża na 3 letni kontrakt do pracy do Maroka. Po powrocie w 1979 roku podejmuje pracę w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Kielcach, w którym pracuje niemal do czasu przejścia na emeryturę. Po prywatyzacji weterynarii został zatrudniony w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Kielcach. Od stycznia 2002 przechodzi na emeryturę i pracuje zawodowo w ramach czynności zlecanych. Jest członkiem Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Za swoją pracę został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Wnuczka Marta Kozłowska ukończyła studia na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie i kontynuuje tradycje dziadka.

Stanisław Kozłowski urodził się 13.11. 1932 r. w Ostrowi Mazowieckiej. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Ostrowi Mazowieckiej. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie nakazem pracy został skierowany przez Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Białymstoku (dr. Wacława Fiedorowicza) do

Łomży. Wówczas jedynym lekarzem weterynarii, kierownikiem PZLZ i opiekunem lekarza stażysty Stanisława Kozłowskiego był dr. Zbigniew Kowalski. Po odbyciu stażu powołano go na kierownika Powiatowej Lecznicy dla Zwierząt w Zambrowie. Powiatowym Lekarzem Weterynarii był wówczas Adam Zdrodowski. Jak na tamte czasy Stanisław Kozłowski trafił na dobre warunki pracy, bowiem miał do pomocy trzech techników weterynarii (Adam Sapiński, Stanisław Sokół, Bogdan Liżewski) samochód służbowy i sekretariat. Rejon był dość obszerny i obejmował 72 wsie. Były to głównie gospodarstwa indywidualne i jedno Państwowe Gospodarstwo Rolne prowadzące hodowlę bydła mlecznego. Budynek lecznicy był adaptowany z obory i miał cztery boksy do leczenia stacjonarnego. W ciągu roku prowadzono tzw. akcje masowe obejmujące szczepienie świń przeciwko różycy, p/rzekomemu pomorowi drobiu i w miarę potrzeby szczepienie p/klasycznemu pomorowi świń (dziś zabronione). Ponadto prowadzono badanie bydła w kierunku gruźlicy, brucelozy oraz zwalczanie robaczyc żołądkowo-jelitowych u świń i młodych koni. Prowadzono też inseminacje bydła i leczenie niepłodności. Po 3 latach pracy zatrudniono drugiego lekarza weterynarii Teresę Ostrowską (młodszy rocznik). Pojawienie się kobiety w terenie było wówczas wydarzeniem. Prowadzono też wówczas szkolenia rolników z zakresu profilaktyki ogólnej zwierząt związanej z higieną, żywieniem i stosowania mieszanek mineralno-witaminowych oraz problemów karencji przy stosowaniu antybiotyków.

W połowie lat sześćdziesiątych stwierdzono na tym terenie pryszczycę bydła w związku z tym cały personel został niemal zmobilizowany do zwalczania tej choroby. W tamtym okresie prowadzono szczepienia z konieczności, które dziś są zabronione przez Unię. Lecznica w Zambrowie brała też udział w organizowanym konkursie wojewódzkim na najlepszą lecznicę. W wyniku tego konkursu lecznica w Zambrowie raz zajęła pierwsze miejsce i raz drugie.

Jak widać lekarz weterynarii Stanisław Kozłowski w okresie działalności zawodowej pełnił wiele funkcji, poza wymienionymi pełnił funkcję kierownika Oddziału Terenowego, st. Specjalistę w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii oraz inspektora ds. Zwalczania Zaraźliwych Chorób Zwierząt. Od 1997 r. prowadził także prywatną praktykę oraz pracował na tzw. zlecenia Powiatowego Lekarza Weterynarii. W trakcie pracy ukończył podyplomowe studium z zakresu „Profilaktyka i Lecznictwo Przeżuwaczy” w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego – Akademii Rolniczej w Warszawie (1979–1980).

Za swoją pracę został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1976), Złotym Krzyżem Zasługi (1985) i Medalem 40-lecia PRL (1985). Ponadto został wyróżniony odznakami honorowymi: „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (1981) oraz „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej”.

Zawarł związek małżeński w 1958 z Gilgą Wiesławą Węglarczyk – lekarzem medycyny absolwentką Akademii Medycznej w Białymstoku. Pierwszy syn Mirosław jest lekarzem medycyny, pracownikiem Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku i posiada II stopień specjalizacji z chirurgii ogólnej i klatki piersiowej. Drugi Cezary ukończył Politechnikę Warszawską Wydział Mechaniki Precyzyjnej.

W tym okresie w Zambrowie pracowali następujący lekarze wet.: Eugeniusz Przychodzeń, Maria Adamkiewicz-Depczyk, Józef Depczyk, Andrzej Bełzek, Zofia Biernacka, Waław Łuniewski, Zenon Szmitko, Marian Korkosz, oraz technicy wet. Antoni Radwański, Bogusław Kaczyński i Zbigniew Łapiński. Obecnie Powiatowym Lekarzem Weterynarii jest Zygmunt Dąbrowski.

Cecylia Kozon- Felińska urodziła się 22.11.1931 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowej Koedukacyjnej Szkole Ogólnokształcącej Stopnia Licealnego im. gen. Sowińskiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 r. Tuz po studiach wyszła za mąż za lekarza weterynarii Leona Felińskiego późniejszego profesora fizjologii zwierząt. Od 04. 1957 r. do 31.12.1957 r. pracowała w Inspekcji Higieny i Jakości Mięsa i Mleka w Szczecinie. Od 1.01.1958 r. została zatrudniona w Katedrze Fizjologii Zwierząt Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie na etacie asystenta, a następnie starszego asystenta. Po obronie pracy doktorskiej w 1966 r. na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu przeszła do pracy w Zakładzie Fizjologii Ryb WSR w Szczecinie. W 1976 r. wraz z mężem prof. Leonem Felińskim wyjechała do Afryki i tam spędziła wiele lat. Brak danych o dacie śmierci.

Irmína Krajewska-Nowosielska urodziła się 12.01.1933 r. w Wołominie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Koedukacyjnej Szkole Ogólnokształcącej Stopnia Licealnego im. Powstańców Warszawy. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego otrzymała w 1957 r. Jeszcze na studiach wyszła za mąż za kolegę z roku T. Nowosielskiego. W 1959 r. wyjechała wraz z mężem do Gdańska i oboje pracowali na terenie woj. gdańskiego. Irmína pracowała w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora ds. Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. Po zakończeniu pracy w Wojewódzkim Inspektoracie Weterynarii podjęła pracę w Weterynaryjnym Laboratorium Bakteriologicznym przy Zakładach Mięsnych w Gdańsku. Przed emeryturą pracowała jakiś czas w pracowni chorób pszczoł w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Gdańsku.

Zmarła 20.06. 2012 r. Pochowana została na cmentarzu Srebrzysko Gdańsk Wrzeszcz.

Wojciech Krukowski urodził się 10.03.1933 r. w Warszawie. Po otrzymaniu świadectwa maturalnego w Państwowym Gimnazjum i Liceum Koedukacyjnym Warszawie na Bielanych w 1951 r. rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego.

Po uzyskaniu dyplomu w listopadzie 1957 r. został zatrudniony w Spółdzielni Pracy „Norlis”. Po zakończeniu pracy w fermie „Norlis”, która uległa likwidacji, pracował nadal ze zwierzętami futerkowymi w fermie „Witkowizna”, należącej do Państwowego Gospodarstwa Rolnego w Mieni (woj. siedleckie).

W latach 70-tych podjął pracę w Tarchomińskich Zakładach Farmaceutycznych, gdzie pracował do czasu przejścia na emeryturę. Współpracował

z redakcją czasopisma „Hodowca Drobego Inwentarza”, jako recenzent. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych i brał czynny udział w działalności tego Towarzystwa. Należał także do Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i aktywnie uczestniczył w spotkaniach zawodowych, konferencjach lub spotkaniach okazjonalnych. Społecznikowskie pasje realizował przez wiele lat, jako ławnik Sadu Najwyższego.

Zmarł 8.10. 2011 r. (Wspomnienie Ex Funebri Charta Medycyna Wet. 2012, nr 2 s. 126).

Zbigniew Krupień urodził się 1.04.1931 r. w Białymstoku. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Bolesława Krzywoustego w Słupsku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynarii UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Bezpośrednio po dyplomie rozpoczął pracę w woj. katowickim. Do 1970 r. pracował w lecznictwie zwierząt w Państwowym Zakładzie Leczniczym dla Zwierząt, a następnie przeszedł do Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. W okresie od 2.05.1970 do 26.07.1981 pracował w Wojewódzkim

Zakładzie Weterynarii w Słupsku na stanowisku starszego weterynaryjnego inspektora sanitarnego. Po zakończeniu pracy w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Słupsku przechodzi na rentę. Zdobył duże doświadczenie zawodowe i cieszył się uznaniem wśród ludzi, dla których pracował. Był cenionym i lubianym w środowisku kolegów. Zmarł 23.06.1983 r. wieku 52 lat. Został pochowany w grobie rodzinnym w Słupsku. (Życie Wet. 5/1983 s. 240).

Kazimierz Księżopolski urodził się 4.03.1928 r. w Bałkach (Bałki) pow. Sokołów Podlaski. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla pracujących w Szczecinie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Brak danych o działalności zawodowej.

Andrzej Kubalski urodził się 22.09.1932 r. w Jabłonie pow. Warszawski. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym im. B. Krzywoustego w Słupsku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Niestety brak szczegółowych danych o pracy zawodowej. Z tego, co pamiętam pracował w Stołecznym Zakładzie Weterynarii w Weterynaryjnej Inspekcji Weterynaryjnej w Rzeźni na Żeraniu i zajmował się zwierzętami w okresie przed ubojowym tzw. magazynem żywca. Nie nadesłał życiorysu.

Zofia Kulczyńska – Bartel urodziła się 9.03.1930 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i Liceum ogólnokształcącym dla Młodzieży Pracującej im. St. Żeromskiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. Po dyplomie podjęła pracę w Państwowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Warszawie dzielnicy Ochota. Przez cały okres swojej aktywności zawodowej pracowała w tej samej stacji na Ochocie. Zyskała sobie uznanie, bowiem powołano

ją na kierownika Sekcji Higieny Żywności, Żywności i Przedmiotów Użytku.

Na emeryturę przeszła w 1990 r.

Anna Kuszyńska – Ochman urodziła się 6.09.1932 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Praskim Gimnazjum i Liceum Żeńskim w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 r. Pod koniec studiów wyszła za mąż za kolegę z roku (S. Ochman). Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu podjęła pracę w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy w Warszawie. Wkrótce wyjeżdża wraz z mężem do Stoczka Węgrowskiego ok. 70 km. od Warszawy

(pow. Węgrów) gdzie jej mąż Stanisław został kierownikiem PZLZ. Zostały ich trudne warunki pracy i życia, bowiem byli naocznymi świadkami elektryfikacji tej wsi. Wyobraźmy sobie dziś pracę i mieszkanie bez elektryczności. Ania początkowo zajmowała się wychowaniem dzieci. Miała wtedy dwie córki. W 1963 r. zdecydowała się na podjęcie pracy w Wojewódzkiej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Warszawie, z oddelegowaniem do Powiatowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Węgrowie. Po roku pracy przeniosła się do

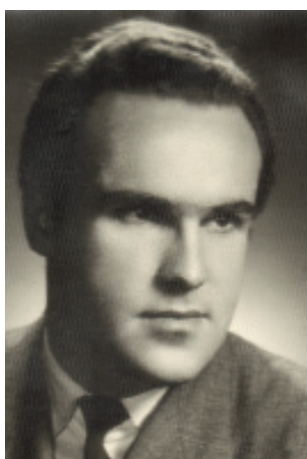
Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa w Powiatowej Radzie Narodowej w Węgrowie i została zatrudniona w Wydziale Produkcji Zwierzęcej.

Jak podkreśla Anna nie były to łatwe lata, nie tylko ze względu na warunki życia, ale także ze względu na komunikację i konieczność codziennych dojazdów do Węgrowa. Jedynym środkiem lokomocji były wówczas autobusy PKS, którymi trzeba było codziennie podróżować. Godzenie obowiązków pracy zawodowej z domowymi wymagały dużego wysiłku. Wybudowana nowa lecznica w Stoczku umożliwiła jej od stycznia 1965 r. podjęcie pracy na stanowisku ordynatora oraz kontrolera badania mięsa. To już było duże udogodnienie. Jak podkreśla koleżanka praca lekarza weterynarii w terenie dla kobiety nigdy nie była łatwa, choć dawała wiele satysfakcji, ale łączyło się to z dużym wysiłkiem fizycznym. Warto też przytoczyć przykład pracy terenowej jak udział w akcji masowych szczepień. Wówczas środkiem lokomocji był rower. Prawda, że warunki na wsi były znacznie skromniejsze, niż dziś, ale ludzie byli bardzo otwarci i uczynni. Obydwoje zachowali dobre wspomnienia o ludziach ze Stoczka i wielokrotnie wracali tam z odwiedzinami. W 1969 r. wraca do Warszawy i podejmuje pracę w Centrali Przemysłu Mięsnego, w Wydziale Sanitarnym, a następnie w Mazowieckim Kombinaście Przemysłu Mięsnego, w Dziale Sanitarnym, w którym pracuje do 1972 r. Następnie podjęła pracę w Departamencie Weterynarii Ministerstwa Rolnictwa i zajmowała się organizacją Działu Rejestracji Leków Weterynaryjnych oraz przygotowaniem procedur obrotu lekami. Doświadczenie z pracy terenowej pozwalało jej na właściwą realizację postawionych przed nią zadań. Podczas tej pracy współpracowała z wieloma instytucjami i pracownikami naukowymi. Wiele z tych procedur, które przygotowała funkcjonuje do dziś, co pozwala jej na odczuwanie satysfakcji i zadowolenia. W Ministerstwie Rolnictwa pracowała do czasu przejścia na emeryturę, czyli do 1992 r.

Została odznaczona „Brązowym Krzyżem Zasługi” oraz wyróżniona odznaką „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” oraz „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej”. Obecnie mieszka w Warszawie.

Janusz Lachowicz urodził się 29.07.1933 r. w Radzynie Podlaskim. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum i Gimnazjum im. A. Mickiewicza w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Pracował w Zakładach Drobiarskich w Karczewie. Nie udało się pozyskać bliższych danych. Zmarł, ale brak informacji o dacie śmierci.

Janusz Liwotow urodził się 21.05.1932 r w Warszawie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Liceum Ogólnokształcącym w Milanówku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 roku. Dyplom lekarza weterynarii uzyskał w 1957 roku. Choć związany z Warszawą od urodzenia będzie musiał z niej wyjechać na jakiś czas. W 1958 roku zaproponowano mu stanowisko dyrektora „CENTROWETU” w Szczecinie. Czeką go nie mały wysiłek, ale podejmuje się tego zadania. Zaraz po objęciu stanowiska przystępuje do reorganizacji tego przedsiębiorstwa, w którym

pracuje przez 4 lata. Zapewne sprawdził się, jako dobry organizator i administrator, bowiem, w 1961 r. zaproponowano mu powrót do Warszawy na stanowisko zastępcy dyrektora „CENTROWETU” do spraw handlowych. Po 11 latach pracy na tym stanowisku, w roku 1972 zostaje dyrektorem tej placówki, którą kieruje do czasu przejścia na wcześniejszą emeryturę. Podczas pracy w Warszawie poznał swoją przyszłą żonę mgr farmacji Jolantę Pliszczyńską, która także współpracowała z weterynarią z uwagi na swoją pracę w zagranicznych firmach farmaceutycznych. Po powrocie Janusza do Warszawy utrzymywaliśmy z nim niemal stały kontakt. Przez okres swojego dyktorowania rozwinął, unowocześnił i poszerzył zakres działalności tego przedsiębiorstwa. Po

zmianach w kraju brał udział w jego przekształceniu w spółkę cywilną. Janusz był człowiekiem pogodnym, obowiązkowym życzliwym i pracowitym. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych i Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii (ZLiTW). Został wyróżniony Złotym Krzyżem Zasługi oraz odznaką za wzorową pracę i złotą odznaką ZLiTW.

Zmarł 13.06.2003 r. i został pochowany na Starym Cmentarzu w Lublinie (Życie Wet. 2003, 78 (11)).

Aleksander Łasica urodził się 22.01.1930 r. w Kaszach pow. Grodzisk Mazowiecki. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Fr. Chopina w Sochaczewie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Brak danych o działalności zawodowej.

Eugeniusz Mądry urodził się 15.01.1931 r. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Liceum Ogólnokształcącym w Sobolewie. W październiku 1951 roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w 1957 r. podjął pracę w nowo otwartym punkcie weterynaryjnym w Korczewie pow. Łosice. Po dwóch latach pracy (1959) został przeniesiony do dużej lecznicy w Kornicy pow. Łosice na stanowisko kierownika PZLZ. W Kornicy pracował 8 lat. Wydaje się, że dobrze mu się tu pracowało i żyło, czego rezultatem było spotkanie wybranki życia i założenie rodziny. Ciągle dążył do przeniesienia się bliżej stron rodzinnych. W 1966 r.

nadarza się taka okazja i przenosi się do Gończyc pow. Garwolin, z którego pochodzi. W 1970 roku objął kierownictwo PZLZ w Sobolewie. Szczególnie interesował się chorobami drobiu, co spowodowało, że ukończył studia podyplomowe z tego zakresu. W 1991 roku przeszedł na emeryturę, zarejestrował działalność gospodarczą i prowadził działalność usługową na fermach drobiu. Obecnie pracuje w ramach zleceń Powiatowego Lekarza Weterynarii.

Zainteresowania poza zawodowe to żeglarstwo. Jest właścicielem łodzi „ORION” i żegluguje po jeziorach mazurskich.

Stanisław Makulec urodził się 8.02.1932 r. w Garwolinie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Garwolinie. Wkrótce po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w 1957 roku rozpoczął pracę, jako stażysta w 1958 roku w Garwolinie. Po pewnym okresie zostaje ordynatorem a następnie kierownikiem lecznicy dla zwierząt w Garwolinie. Od 1990 roku prowadził prywatną praktykę w tym samym miejscu. Został wyróżniony odznaką honorową „Za wzorową pracę w służbie weterynarii”.

Zmarł 28.09.2004 roku. (Życie Wet. 2005, 80,(1).

Wojciech Malinowski urodził się 9.12.1931 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymał w II Szkole Ogólnokształcącej st. Podstawowego i Licealnego TPD w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Pracował przez wiele lat w Katedrze Chorób Wewnętrznych- Klinika Małych Zwierząt, Wydziału Weterynaryjnego SGGW. W latach osiemdziesiątych wyjechał do Kanady i brak dalszych informacji.

Julian Miazek urodził się 10.10.1931 r. w Wiciu pow. Łowicz. Świadectwo maturalne otrzymał w Ogólnokształcącym Liceum i Gimnazjum im. Władysława IV w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Po dyplomie wyjeżdża na Ziemię Odzyskane i podejmuje pierwszą pracę w PZLZ w Kraśniku Koszalińskim. Pracę przerywa mu powołanie do wojska na dwa lata. Służy w Wojskach Ochrony Pogranicza w Koszalinie. Po wyjściu z wojska podejmuje pracę w PZLZ Bobolice gdzie pracował do czasu przejścia na emeryturę. Zmarł w wieku 60 lat 10.10. 1991 r.

Halina Mierzewska urodziła się 15 06.1933 r w Rzeczy pow. Rawa Mazowiecka. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Klementyny z Tańskich Hofmanowej w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951r.

Dyplom lekarza weterynarii uzyskała w 1957 roku. Niestety brak biogramu zawodowego. Jedyny okres, jaki udało mi się ustalić to praca w Katedrze Higieny Środków Spożywczych Wydziału Weterynaryjnego SGGW od 1.06 1963 r. do 15.03.1978 r. W kresie zatrudnienia na Wydziale pracowała początkowo, jako stażystka, następnie, jako asystent naukowo techniczny i samodzielny lekarz. Nie udało się ustalić daty śmierci.

Tadeusz Nowosielski urodził się 10.07.1931 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymał w Gimnazjum i Liceum im., H. Sienkiewicza w Malborku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął, w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Jeszcze na studiach podejmuje pracę na stanowisku asystenta w Wojskowym Centralnym Laboratorium Sanitarно-Epidemiologicznym. Od 1959 r. związał się na stałe z województwem gdańskim. Początkowo pracował, jako ordynator w PZLZ w Pruszczu Gdańskim. Od 1964 do grudnia 1981 r.

pracował na stanowisku kierownika Ośrodka Specjalistycznego ds. Zwalczania Zaraźliwych Chorób Zwierząt. W ostatnim okresie swego życia pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Gdańsku.

Tadeusz Nowosielski wykazał się dużymi osiągnięciami zawodowymi, zwłaszcza w zakresie likwidacji groźnych zoonoz. Jego praca została doceniona przez fakt uhonorowania go nagrodą resortową pierwszego stopnia. Poświęcał się bez reszty pracy zawodowej. Pomimo zaangażowania zawodowego znajdował jeszcze czas na działalność społeczną w ZLiTWet. i w innych organizacjach społeczno-zawodowych. Miał swój udział w dokształcaniu młodych lekarzy weterynarii. Nie przerazał go nadmiar pracy. Kosztem swojego wypoczynku zajmował się pracą naukową, która zaowocowała obroną pracy doktorskiej oraz wieloma publikacjami. Swoją pracę traktował niezwykle poważnie i odpowiedzialnie.

Zmarł w 1996 r. i jest pochowany na Cmentarzu Srebrzysko w Gdańsku-Wrzeszczu.

Stanisław Ochman urodził się 3.05.1931 r. w Imielinie pow. Warszawski. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego im. T. Reytana w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Pracę rozpoczął 5.03.1957 r. w dziale produkcji Rejonowego Przedsiębiorstwa „BACUTIL” w Warszawie. Pod koniec studiów poślubił koleżankę z roku Annę Kuszyńską. We wrześniu 1957 r. rodzina się powiększyła. Urodziła się pierwsza córka. Trzeba było za-

dbać o byt dla rodziny. Dowiedział się od kolegi z roku B. Cioka o wolnym miejscu pracy w Stoczku Węgrowskim pow. Węgrów. Natychmiast rozwiązuje umowę o pracę i od 1.09.1958 r. obejmuje posadę kierownika lecznicy, czyli PZLZ. Faktycznie lecznicą był wynajęty pokój i pomieszczenie gospodarcze. Mieszkanie dla rodziny to wynajęty pokój u rolnika. Z rodziną tego rolnika bardzo się zaprzyjaźnili. Po kilku latach Staszek doprowadził do wybudowania nowej lecznicy z dwoma mieszkaniami dla lekarza weterynaryjnego i inż. zootechniki.

W 1969 r. wraca do Warszawy z rodziną pięcioosobową (dwie córki i syn). Od 1.12.1969 r. rozpoczął pracę w Związku Producentów Trzody Chlewnej. Praca jak pisze Staszek była ciekawa, ale inna od dotychczas wykonywanej, więc wymagała doksztalcania. Praca obejmowała nie tylko zagadnienia weterynaryjne dotyczące ochrony zdrowia, ale także zootechniczne związane z higieną pomieszczeń i żywieniem. Przygotował w związku z tym wiele instrukcji i zaleceń. Współpracował też z mediami informując o aktualnej sytuacji zdrowotnej pogłowia zwierząt. Zmiana organizacyjna związana z przyłączeniem związków branżowych do Kółek Rolniczych zmieniło jego dotychczasową sytuację zawodową. Zostaje Głównym Specjalistą ds. Weterynarii w Centralnym Związku Kółek Rolniczych. Nierealizowane przez niego zalecenia przyczyniły się do przeniesienia się do pracy w Departamencie Oświaty Rolniczej w Ministerstwie Rolnictwa. Pracował w tym departamencie od 1.11.1974 r. do 28.02.1975. Od marca 1975 r. został zatrudniony w Centralnym Zarządzie Państwowych Gospodarstw Rolnych w Ministerstwie Rolnictwa.

W 1976 r. dyrektor przemysłowej fermy trzody chlewnej w Szeligach k. Warszawy zaproponował mu przejście do pracy w fermie i zajęcie się ochroną zdrowia zwierząt. Po wielu latach pracy w centralnych instytucjach wraca do praktyki zawodowej. Przepracował na tym stanowisku wiele lat. Podczas tej pracy doznał wiele sytuacji stresowych, ale też wiele satysfakcji. Na emeryturę przeszedł w 1997 r.

Stanisław Okragły urodził się 18.09.1928 r. w Bolestach Starych pow. Suwałki. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Weterynaryjnym II stopnia w Bydgoszczy. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Pierwszą pracę bezpośrednio po dyplomie podjął w punkcie weterynaryjnym PZLZ w Goniądzu pow. Mońki, a następnie w Trypuciach i Suwałkach. Po kilku latach pracy w terenie przeniósł się do Zakładów Mięsnych w Białymstoku, a następnie do Zakładów Mięsnych

w Pisz. Tu pracuje do końca życia. Został odznaczony medalem 30-lecia PRL oraz odznaką Zasłużony dla Warmii i Mazur.

Nie udało się ustalić daty śmierci.

Henryk Panufnik urodził się 30.08.1928 r. w Korytnicy pow. Węgrów. Świadectwo maturalne z wyróżnieniem otrzymał w Państwowym Liceum Rolniczym w Bojanowie d. woj. Poznańskie. Dodatkowo otrzymał dyplom uprawniający go do wstępu na wyższą uczelnię bez egzaminu. Bezpośrednio po maturze rozpoczął pracę w Państwowym Ośrodku Maszynowym k/Białej Podlaskiej, jako agronom w spółdzielniach produkcyjnych. Pracował tam 6 miesięcy. Studia na Wydziale Weterynaryjnym

Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Po uzyskaniu dyplomu w latach 1957–1965 pracował w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Sochaczewie na stanowisku kierownika Przychodni Weterynaryjnej w Zakrzewie. Od 1965 r. przez okres 5 lat pracował na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Tuczcu Przemysłowego Trzody Chlewnej i Opasu Bydła w Centrali Przemysłu Mięsnego w Warszawie. W styczniu 1965 r. podjął eksternistyczne studia na Wydziale Zootechnicznym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, które ukończył w 1968 r. uzyskując dyplom magistra inżyniera zootechniki.

W 1970 r. rozpoczął pracę w Stołecznym Zakładzie Weterynarii na stanowisku kierownika Działu Drobiarstwa, gdzie pracował do czasu przejścia na emeryturę w 1990 r. W tym samym roku uczestniczył w kursie „Wybrane zagadnienia z hodowli i chorób drobiu” zorganizowanym przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr Weterynaryjnych Państwowego Instytutu Weterynarii w Puławach. W 1981 r. ukończył 3-semestralne Studium Podyplomowe Technologii Chowu, Profilaktyki i Zwalczania Chorób w Wielkotowarowym Drobiarstwie na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej, Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Za wieloletnią pracę został wyróżniony następującymi odznakami: „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (1980), „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej” (1985) oraz złotą odznaką „Za Zasługi dla Warszawy”. Tradycje rodzinne kontynuuje syn Krzysztof, który ukończył Wydział Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie w roku 1984.

Adam Pawelec urodził się 1.12.1924 r. w Goźlinie Małym pow. Garwolin. W maju 1946 roku został powołany do czynnej służby wojskowej. W 1947 roku został skierowany do Szkoły Oficerskiej Instruktorów Weterynaryjnych w Zamieniu K. warszawy. Po jej ukończeniu w stopniu porucznika został skierowany do pracy w Warszawie. Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1950 roku w Liceum Ogólnokształcącym dla dorosłych w Warszawie. W następnym roku został skierowany na studia na Wydziale

Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego, które rozpoczął w 1951 roku w mundurze wojskowym w stopniu porucznika. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii został skierowany do Wadowic do Samodzielnego Batalionu Podhalańskiego w stopniu kapitana. W 1961 r. przeszedł do cywila i pracował, jako ordynator w PZLZ w Wadowicach. Od 1970 do 1990 roku pracował, jako kierownik PZLZ w Kocmyrzowie woj. Małopolskie. Od 1991 już, jako emeryt pracuje w rzeźni w ramach czynności zleconych.

Za swoją pracę został odznaczony Krzyżem Kawalerskim, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką za zasługi dla Ziemi Krakowskiej, odznaką zasłużony pracownik rolnictwa oraz zasłużony pracownik służby weterynaryjnej. Od wielu lat zamiłowany pszczelarz.

Julia Pikulska-Wierzchowska urodziła się 19.02. 1931 r. w Rożkach pow. Radom. Świadectwo dojrzałości otrzymała z Liceum im. Marii Gajl w Radomiu (1949). Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynarii uzyskała w 1957 roku. Od roku 1960 lub 1962 r. pracowała wraz z mężem (kolega z roku) w Żurominie. Julia pracowała w PZLZ. Po powrocie do Warszawy od 1968 pracowała w Instytucie Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN w Jastrzębcu, jako lekarz praktyk i prowadząc praktykę lekarsko-weterynaryjną. Zajmowała się

rozrodem zwierząt oraz programami profilaktyki i kontrolą zdrowia zwierząt. Współpracowała między innymi z Katedrą Epizootiologii w sprawach chorób zakaźnych. Zyskała sobie uznanie i życzliwość wśród pracowników Instytutu. Zmarła 22.11. 2009 r. Została pochowana na cmentarzu Brudnowskim w Warszawie.

Anna Pilecka-Laskowska urodziła się 20.01.1933 r. w Stanisławowie. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w Zgorzelcu została przyjęta w 1951 r. na Wydział Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Wrocławskiego. Po reorganizacji szkolnictwa wyższego studiowała w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. W przerwie semestralnej trzeciego roku przeniosła się do Warszawy na Wydział Weterynaryjny SGGW. Po otrzymaniu dyplomu lekarza weterynarii w marcu 1957 roku podjęła pierwszą pracę w fermie zwierząt futerkowych należącej do Przedsiębiorstwa „Las”. Po wyjściu za mąż w 1958 r. początkowo pra-

cuje w Mielcu w PZLZ. Wkrótce jednak osiedla się w Dzierżoniowie i pracuje w PZLZ oraz Powiatowym Zakładzie Weterynarii. W 1969 roku podejmuje pracę w Państwowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej na stanowisku kierownika Pracowni Bakteriologicznej. W 1973 roku przy Zespole Opieki Zdrowotnej powstała pracownia bakteriologii Ogólnej. O pracy w takiej pracowni marzyła. Korzysta, więc z okazji i przenosi się do nowo powstałej pracowni, jako osoba przygotowana merytorycznie. Pracuje w niej ku własnej satysfakcji do 1993 roku, czyli do przejścia na emeryturę. Zainteresowania poza zawodowe to turystyka górską oraz dziewiarstwo i lalkarstwo.

Teresa Piłatowicz-Roszkowska urodziła się 23.07.1934 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Praskim Gimnazjum i Liceum Żeńskim w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 roku. W kwietniu 1957 r. podjęła pierwszą pracę w Rejonowym Przedsiębiorstwie Przetwórstwa „BACUTIL” w Warszawie, początkowo na stanowisku starszego inspektora, a następnie kierownika Wytwórni Albumin. Od października 1958 r. pracowała w Wytwórni Suro-

wic i Szczepionek w Warszawie przy ul. Chełmskiej. W tym samym roku wyszła za mąż za kolegę z tego samego roku – Jerzego Roszkowskiego. W następnym roku przyszedł na świat syn Bohdan. Po powiększeniu się rodziny przenosi się wraz z mężem do Troszyna (pow. Ostrołęka). Jurek jest kierownikiem lecznicy, a Teresa lekarzem współpracującym. Pod koniec 1961 r. wyjeżdża do Szczecina i od lutego 1962 r. rozpoczęła pracę w Miejskiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej na stanowisku kierownika Sekcji Higieny Żywności i Żywnienia. Po niespełna dwu latach pracy tj. od 1.05.1963 r. przeniosła się do Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinie, gdzie zajmowała kolejno stanowiska: starszego asystenta, kierownika Pracowni Higieny Żywnienia, a następnie kierownika Oddziału Higieny Żywnienia. Podczas pracy w Sanepidzie zajmowała się nie tylko kontrolą zakładów żywienia, ale także problemami prawidłowego żywienia. W związku z tym dokształcała się na specjalnych kursach w Państwowym Zakładzie Higieny oraz w Instytucie Żywności i Żywnienia w Warszawie. W kwietniu 1991 r. przeszła na emeryturę i mieszka w Szczecinie.

Barbara Piotrowska urodziła się 2.10.1931 r. w Wołominie. Świadectwo maturalne otrzymała w XII Państwowym Liceum im. M. Skłodowskiej-Curie w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie podjęła pracę w Rejonowym Przedsiębiorstwie Przetwórczym „Bacutil” w Warszawie. W latach 1959–1963 pracowała w Państwowym Instytucie Weterynarii w Zakładzie Technologii i Kontroli Leków w Warszawie. W lipcu 1963 r. przenosi się do Zjedno-

czenia Wytwórni Surowic i Szczepionek „Biomed” w Warszawie i pracuje do października 1977 roku. Od listopada 1977 zostaje zatrudniona w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Warszawie i pracuje do końca swojej aktywności zawodowej. W roku 1992 roku przechodzi na emeryturę. Jej zainteresowania poza zawodowe to podróże.

Leonard Płochocki urodził się 26.11.1922 r. w Stanisławowie pow. Mińsk Mazowiecki. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Weterynaryjnym II stopnia w Bydgoszczy w 1951 r. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW otrzymał w 1957 r. Brak danych o pracy zawodowej. Zmarł stosunkowo wcześnie, ale nie udało się ustalić daty śmierci.

Euzebiusz Pogorzelski urodził się 15.08.1931 r. w Buczynie Dworskim pow. Sokołów Podlaski. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Hetmana Żółkiewskiego w Siedlcach. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r.

Dyplom lekarza weterynarii UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Dwa lata po dyplomie był asystentem w Zakładzie Fizjologii Zwierząt Wydziału Biologii Uniwersytetu Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie, a następnie przez rok ordynatorem w PZLZ w Grodzisku Mazowieckim. W 1960 r. przeniósł się do województwa kieleckiego i pracował w PZLZ Kuczki i Skaryszew. W latach 1961- 1976 był pracownikiem Powiatowego Zakładu Weterynarii w Radomiu, w którym pełnił obowiązki kierownika Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej (WIS) w miejscowych Zakładach Drobiarskich, a następnie kierownika oddziału WIS w Zakładach Mięsnych w Radomiu. W latach 1971–1976 kierował działalnością PZLZ Skaryszew i Jedlińsk oraz pełnił obowiązki ordynatora PZLZ w Radomiu. W 1976 r. zostaje zatrudniony w województwie krakowskim. Przez 11 lat pracował w PZLZ Myślenice i przez 2 lata był rejonowym weterynaryjnym inspektorem sanitarnym. Od 1991 r. pełnił obowiązki Rejonowego Lekarza Weterynarii w Myślenicach. W uznaniu swoich zasług został

odznaczony Krzyżem kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zmarł 14.06.1998 r. (Życie Wet 11/1993 s 278).

Janusz Prus urodził się 5.10.1931 w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Koedukacyjnej Szkole Ogólnokształcącej st. Licealnego im. ks. H. Kołłątaja w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Pierwszą pracę podjął w tym samym roku w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Ostrowi Mazowieckiej na stanowisku kierownika PZLZ w Wąsowie. Po zawarciu związku małżeńskiego wraca do Warszawy. Wkrótce powiększa mu się rodzina. Przychodzi na świat córka. W tej sytuacji

podjął pracę w Miejskim Handlu Detalicznym, w Inspektoracie Sanitarnym i pracuje w tej instytucji do 1969 r. Po zakończeniu tej pracy decyduje się na powrót do lecznictwa zwierząt i w tym samym roku obejmuje stanowisko kierownika PZLZ w Nurze nad Bugiem (pow. Ostrów Mazowiecka). W 1975 r. wraca do Warszawy i zostaje kierownikiem PZLZ Warszawa Wola w Stołecznym Zakładzie Weterynarii. Po prywatyzacji pracuje nadal, jako kierownik do czasu przejścia na emeryturę w roku 1997. Miał opinię dobrego lekarza małych zwierząt i cieszył się bardzo dobrą opinią wśród właścicieli małych zwierząt. Był znany z poczucia humoru, optymizmu i pogody ducha. Wielkim ciosem dla niego była przedwczesna śmierć żony.

Zmarł w 2010 r. i został pochowany na cmentarzu powązkowskim w Warszawie.

Stefan Ptach urodził się 15.07.1930 r. w Borowie pow. Kartuszy. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum i Gimnazjum im. H. Derdowskiego w Kartuzach. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 roku. Dyplom lekarza weterynarii uzyskał w 1957 roku. Bezpośrednio po otrzymaniu dyplomu pełnił obowiązki kierownika PZLZ w Sławoszynie, Drawsku Pomorskim, Skórczu i Żukowie. Należy przypuszczać, że Żukowo k. Gdańska najbardziej mu odpowiadało, bowiem w roku 1972 osiadł w tej miejscowości na stałe. Tutaj pracował przez wiele lat.

Od 1991 r. po prywatyzacji weterynarii podejmuje prywatną praktykę, którą wykonuje do końca swojej aktywności zawodowej. Pasjonował się hodowlą ryb słodkowodnych. Swoją pasję realizował własną hodowlą ryb w trzech jeziorach Pojezierza Kaszubskiego. W okresie swojej aktywnej działalności hodowcy ryb pełnił także funkcję wiceprezesa Pomorskiego Zrzeszenia Producentów Ryb. Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Odznaką Zasłużony dla Ziemi Gdańskiej.

Zmarł 20.05.1995 roku. (Życie Wet. 5, 1997, s. 201).

Antoni Rogalski urodził się 5.07.1931 r. w Popowie pow. Pułtusk. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Warszawie. W 1950 r. rozpoczął studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym (Biologia) Uniwersytetu Warszawskiego. W tym samym roku uzyskał zgodę na przeniesie się na pierwszy rok studiów Wydziału Weterynaryjnego. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Staż zawodowy odbył w Państwowym Zakładzie dla Zwierząt w Wyszku. Po odbyciu stażu został zatrudniony w Przychodni dla Zwierząt w Rzęśni-

ku pow. Wyszaków. Do jego obowiązków należała bieżąca lekarsko-weteryna-

ryjna praca usługowa i organizowanie tego zakładu leczniczego. Jednak choroba serca w 1958 r. wymusiła przeniesienie go do pracy w rzeźni miejskiej w Wyszkanie, w której pracował do 1972 roku. W tym samym roku został Rejonowym Inspektorem Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej w Wyszkanie. W 1978 r. został powołany na stanowisko Kierownika Oddziału Terenowego w Wyszkanie. Na tym stanowisku pracował do 1984 r. Po reorganizacji polegającej na rozdzieleniu stanowiska Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii i Dyrektora Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii zmieniał się też jego pracodawca. W 1987 r. wrócił do pracy na stanowisko Kierownika Oddziału Terenowego w Wyszkanie i pracował tam do czasu przejścia na emeryturę w lipcu 1991 r. Już w 1992 r. ponownie został zatrudniony na ½ etatu w Oddziale Terenowym w Wyszkanie. Jednak w 1995 r. definitywnie zrezygnował z pracy i jest obecnie na pełnej emeryturze.

Eligiusz Rokicki urodził się 28.05.1934 r. w Kraśniku. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Janowie Lubelskim. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Od 1.09 1956 r. jeszcze, jako student VI roku studiów rozpoczął pracę na stanowisku zastępcy asystenta w Katedrze Higieny Zwierząt Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, której problematykę naukową i tradycję kontynuuje Zakład Higieny Zwierząt i Środowiska w Katedrze Biologii Środowiska Zwierząt tej uczelni. Przez 30 lat, jako następca profesora Edwarda Szyfelbejna był kierownikiem tych katedr. Stopień doktora z zakresu higieny zwierząt uzyskał w 1964 r., a doktora habilitowanego w 1978 r. W 1968 r. został powołany na stanowisko docenta. W 1982 r. Rada Państwa nadała mu tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1989 profesora zwyczajnego. W latach 1973–1980 był prodziekanem, a w latach 1987–1990 dziekanem Wydziału Zootechnicznego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Realizował proces dydaktyczny z zakresu higieny zwierząt i prewencji weterynaryjnej dla studentów, magi-

strantów, doktorantów i słuchaczy studiów podyplomowych na 6 wydziałach SGGW. Przeprowadził około 80 wykładów na różnych kursach dla pracowników wojskowych i terenowych lekarzy weterynaryjnych oraz dla specjalistów z zakresu produkcji zwierzęcej. Jest promotorem 11 rozpraw doktorskich, w tym dwóch z zagranicy i 2 niedokończonych oraz 32 prac magisterskich. W kierowanych przez niego katedrach cztery osoby uzyskały tytuł naukowy profesora. Głównym nurtem jego zainteresowań i działalności naukowej były problemy reakcji zwierząt na oddziaływanie biotycznych i abiotycznych czynników środowiska w różnych warunkach ich utrzymania i żywienia z uwzględnieniem skażeń środowiska hodowlanego na terenach rolniczych i przemysłowych. Celem przeprowadzonych badań w Polsce i kilku innych krajach była poprawa warunków utrzymania zwierząt i polepszenie, jakości produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego. Na stażu w Akademii Weterynaryjnej w Hanowerze zajmował się zagadnieniami wykorzystania metod telemetrycznych w badaniach środowiska zwierząt hodowlanych. Dorobek naukowy wynosi ogółem 342 publikacje, w tym 295 naukowych, 38 popularno-naukowych, 6 podręczników i skryptów akademickich, z czego 148 prac opublikowano za granicą w czasopiśmie i materiałach kongresowych. Dodatkowo na sympozjach i kongresach zagranicznych w wielu krajach Europy oraz Afryce, Azji i Ameryce zaprezentowano 138 prac i w Polsce 61. Został wyznaczony do recenzowania 38 rozpraw doktorskich, 19 habilitacyjnych z dorobkiem, 25 kandydatów do tytułów naukowych i stanowisk profesora i 3 kandydatów do tytułu doktora honoris causa w tym 1 z zagranicy. Recenzował 225 publikacji naukowych przeznaczonych do druku i książek oraz grantów Komitetu Badań Naukowych, w którym był członkiem zespołu przyznającego granty. Wyjeżdżał wielokrotnie na staże naukowe do zagranicznych Akademii Nauk i Wydziałów Weterynaryjnych różnych uczelni, w których realizował bezpośrednią współpracę naukową. Jako stypendysta Fundacji Aleksandra Humboldta odbył dwuletni staż naukowy w Instytucie i Klinice Małych Zwierząt Racicowych Akademii Weterynaryjnej w Hanowerze. W latach 1973–1982 był zastępcą sekretarza i sekretarzem Międzykomitetowej Sekcji Zoohigieny i Budownictwa Inwentarskiego przy Komitecie Nauk Zootechnicznych i Weterynaryjnych Polskiej Akademii Nauk. Od 1983 r. przez 20 lat był kierownikiem Sekcji Higieny Zwierząt i Środowiska Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych oraz reprezentantem Polski w Zarządzie Głównym Światowego Towa-

rzystwa Higieny Zwierząt. Był członkiem Centralnej i Wojewódzkiej Komisji ds. nadawania specjalizacji III i II stopnia nauczycielom w Technikach Weterynaryjnych. W 1973 r. był gospodarzem i współorganizatorem Centralnej Wystawy "Akademie Rolnicze Gospodarce Narodowej". W 1998 r. Senat Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie nadał Mu tytuł doktora honoris causa.

W latach 2001–2008 był przewodniczącym Rady Odbudowy i Renowacji największego zabytkowego kościoła Wszystkich Świętych w Warszawie.

Został odznaczony Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2000, 1984) Złotym Krzyżem Zasługi (1977), Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz wyróżniony odznakami honorowymi w tym „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”, „Złotą Odznaką honorową SGGW”, oraz kilkunastoma okolicznościowymi medalami i odznakami z różnych uczelni i instytucji, w tym także Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. Jest członkiem Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Od 1.10. 2004 r. przeszedł na emeryturę.

Tadeusz Romotowski urodził się 3.02.1932 r. w Suwałkach. Świadectwo maturalne otrzymał w Ogólnokształcącej Szkole Stopnia Podstawowego i Licealnego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci w Suwałkach. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie podejmuje pracę na terenie rodzinnej Suwalszczyzny. W lipcu 1963 r. z powodu nabytej choroby zawodowej przechodzi do pracy w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. Stara się i w tym zakresie podnosić swoje kwalifi-

kacje. W związku z tym kończy studium podyplomowe w Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Zmarł nagle 9.11. 1988 r. w wieku 56 lat. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Suwałkach. Żegnało go liczne grono kolegów, przyjaciół i rodzina. (Życie Wet. 5/1989 s. 159).

Jerzy Roszkowski urodził się 19.09.1932 r. w Toruniu. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Koedukacyjnej Szkole Ogólnokształcącej Stopnia Licealnego na Bielanych w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po studiach pracował dorywczo w lecznicach dla zwierząt (PZLZ) w woj. warszawskim. Wkrótce otrzymał propozycje pracy na stanowisku asystenta w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy w Zakładzie Higieny i Fizjologii w Warszawie. Jed-

nak od 1.09.1959 r. przeprowadza się do Troszyna (pow. Ostrołęka) i obejmuje kierownictwo Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt. W 1958 r. wziął ślub z koleżanką z roku (Piłatowicz). W listopadzie 1961 r. został powołany przez Ministra Rolnictwa na stanowisko dyrektora Okręgowego Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Weterynaryjno-Zootechnicznego „CENTROWET” w Szczecinie. Przeprowadził na tym stanowisku 26 lat. Podczas pracy w „Centrowecie” znajdował czas na pracę naukową. Przygotował pracę doktorską pt. „Badania nad poziomem hemoglobiny oraz ilością białek w surowicy krwi prosiąt przy maciorze w różnych warunkach wychowu”. Obrona pracy odbyła się 23.05.1967 r. na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Na jej podstawie uzyskał stopień doktora nauk weterynaryjnych. Był członkiem władz Zjednoczenia, a następnie Zrzeszenia Okręgowych Przedsiębiorstw Zaopatrzenia Weterynaryjno-Zootechnicznego „CENTROWET” w skali kraju.

Za długoletnią i zaangażowaną pracę został odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz wyróżniony odznakami „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” i „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej”. Umiał godzić obowiązki obywatelskie, lekarskie i administracyjne. Cieszył się dobrą opinią w środowisku, w którym pracował. Pozostawił po sobie dobre wspomnienia.

Zmarł w wieku 56 lat w lutym 1988 roku.

Aleksandra Rożnowska (z domu hr. Nowina) – **Baranowska** urodziła się 7.05.1932 r. w Warszawie. Córką kawalera Orderu Virtuti militari. Przez okres wojny i okupacji mieszkała w Krakowie. Po zakończeniu wojny powróciła do Warszawy. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej, st. Licealnego im. N. Żmichowskiej w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 r. Pod koniec studiów wyszła za mąż za kolegę z roku. Bezpośrednio po dyplomie od

1.07.1957 r. do 31.01.1958 r. podjęła pracę w Okręgowym Przedsiębiorstwie Obrotu Zwierzętami Rzeźnymi w Warszawie. W lutym 1958 r. została zatrudniona w Katedrze Zoohigieny Wydziału Zootechnicznego Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie na stanowisku asystenta, a następnie starszego asystenta i adiunkta. W 1966 r. obroniła pracę doktorską pt. "Porównawcze badania nad wpływem czynników biometeorologicznych na niektóre wskaźniki fizjologiczne i wydajność mleczną krów". Od 1969 rozpoczęła pracę w Państwowym Ośrodku Szkół Medycznych w Szczecinie i w wyniku bardzo pozytywnej oceny awansowała na etat profesora w tej szkole. W 1980 r. powróciła na Wydział Zootechniczny i przez rok pracowała, jako wykładowca w Zakładzie Mikrobiologii, a na koniec aktywności zawodowej wróciła do Zakładu Zoohigieny. W dniu 31.09.1990 r. przeszła na emeryturę. W uznaniu zasług została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarła 7.07.1995 r.

Tadeusz Rulski urodził się 15.02.1932 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Koedukacyjnej Szkole Ogólnokształcącej Stopnia Licealnego im. Gen. Sowińskiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Po uzyskaniu dyplomu od marca do grudnia 1957 roku podejmuje pracę w nowo organizowanym przez siebie punkcie weterynaryjnym w Parchowie pow. Bytów. Po krótkiej przerwie od marca 1958 do grudnia 1960 pracuje w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy w Warszawie. Następnie od stycznia 1960 r. do marca 1964 r. pracuje w Instytucie Weterynarii w Bydgoszczy w doświadczalnym gospodarstwie Trzęsacz. W styczniu 1964 r. obejmuje kierownictwo PZLZ w Choczewie i pracuje do czasu przejścia na emeryturę tj. w 2006 r.

Za swoją długoletnią pracę został odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz wyróżniony odznaką „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”. Obecnie jest zadowolonym emerytem i mieszka w Choczewie.

Anna Ruśkiewicz-Ciesielska urodziła się 27.01.1933 r. w Warszawie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia licealnego w Aninie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie podejmuje pracę w zakładach mięsnych w Łodzi (Organ Urzędowego Badania Zwierząt Rzeźnych i Mięsa). Następnie w 1959 przenosi się do Białegostoku i pracuje w nowo otwartej chłodni, jako inspektor WIS-u. W lutym 1963 r. przenosi się do pracy w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Białymstoku i obejmuje kierownictwo pracowni badania środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego. W latach

1972 – 1980 pracuje, jako nauczyciel w szkole laborantów weterynaryjnych w Gdańsku i uczy mikrobiologii. Po roku 1980 przeszła do pracy w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej w Gdańsku i pracuje tam do przejścia na emeryturę.

Zmarła 18.03.2012 r. i została pochowana na cmentarzu powązkowskim w Warszawie.

Barbara Seweryn-Kulisiewicz urodziła się w 2.07. 1933 w Krakowie. W 1951 roku po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w Krakowie rozpoczęła studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po otrzymaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 odbyła roczny staż w lecznicy dla zwierząt w Bochni. Po zakończeniu stażu podejmuje pracę w Zakładzie Higieny Weterynaryjnej we Wrocławiu. W 1961 roku wraca do Krakowa i podejmuje pracę na stanowisku inspektora w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. Do 1976 roku nadzoruje rzeźnię eksportowe koni i królików. Od roku 1976 przenosi się do rzeźni drobiu w Niepołomicach. W 1982 roku z powodów zdrowotnych przeszła na wcześniejszą emeryturę i mieszka w Krakowie.

Aniela Sipak urodziła się 22.11.1930 r. w Rawie Mazowieckiej. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Koedukacyjnym Gimnazjum i Liceum w Rawie Mazowieckiej. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. Brak danych o pracy po dyplomie.

Jarosław Siwek urodził się 12.03.1931 w Okuninie pow. warszawski. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Modlinie w 1950 roku. W październiku 1951 roku rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1957 roku po uzyskaniu dyplomu jedzie na teren woj. podkarpackiego i tam podejmuje pierwszą pracę w PZLZ Tyczyn. Pracuje w tym miejscu, jako kierownik przez 13 lat. Następnie zostaje powołany na stanowisko Powiatowego Lekarza Weterynarii, a po reformie administracyjnej zostaje kierownikiem Oddziału Terenowego w Rzeszowie. Łącznie w administracji przepracował 7 lat.

Następnie przenosi się na teren województwa mazowieckiego. Na początek zostaje kierownikiem Oddziału Terenowego w Mławie (4 lata). Po tym doświadczeniu wraca do lecznictwa zwierząt i zostaje kierownikiem PZLZ w Gąsocinie. Pracuje w PZLZ Gąsocin przez 9 lat. Po prywatyzacji weterynarii otwiera prywatną praktykę i prowadzi ją przez 13 lat. Ma też doświadczenie, jako nauczyciel w Studium Weterynaryjnym, które funkcjonowało przy Technikum Melioracji Wodnych w Trzcianie pow. Rzeszów oraz na kursach dla in-seminatorów, agronomów, zootechników, podkuwaczy i innych specjalistów. Odbił także szereg kursów doszkalających w Państwowym Instytucie Weterynarii w Puławach. Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i odznakami branżowymi. Zainteresowania poza zawodowe to historia, fizyka teoretyczna, literatura i brydż. Jest członkiem Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Lucjan Skrzeczkowski urodził się 12.03.1924 r. w Kazimierzu Dolnym pow. Puławy. W 1945 r. wstąpił do Wojska Polskiego i służył w stopniu podporucznika. Został skierowany do Oficerskiej Szkoły Instruktorów Weterynaryjnych, którą ukończył 1.06.1947 r. w stopniu porucznika. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla Dorosłych w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w październiku 1951 r. po wystąpieniu z wojska. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Po otrzymaniu dyplomu został

zatrudniony w Instytucie Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN w Jabłonie. Pracował w tym instytucie do końca życia. W 1964 r. obronił pracę doktorską pt. „Przemiana estrogenów u wiec”. Promotorem pracy był prof. dr Eugeniusz Domański. Obrona pracy odbyła się na Wydziale Weterynaryjnym SGGW, którego był absolwentem. Zmarł 22.01.1991 r. i został pochowany na Cmentarzu Północnym w Warszawie.

Romuald Smoleń urodził się 7.02.1931 r. w Brzozowie woj. rzeszowskie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Brzozowie. Studia rozpoczął w 1949 r. na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu M. Skłodowskiej-Curie w Lublinie. W 1952 roku przeniósł się na III rok Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Dyplom lekarza weterynarii otrzymał w 1957 roku. W pierwszych latach po dyplomie 1958–1959 podjął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Położnictwa Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Wkrótce został zatrudniony w Wytwórni Surowic i Szczepionek

w Warszawie gdzie pracował do 1961 r. W tym samym roku przeniósł się do Centrali Handlu Zagranicznego „Animex” i pracował początkowo w dziale eksportu konserw mięsnych do Szwecji, Niemiec i USA. Nieco później zajmo-

wał się eksportem cieląt, w tym buhajków opasowych do Włoch i bekonu do Wielkiej Brytanii. Przez okres 5 lat był oddelegowany do Londynu, jako szef działu sprzedaży bekonu. Podczas pracy w Londynie brał także udział w pracach Komisji Mieszanej przy wprowadzaniu zmian przepisów weterynaryjnych. W latach 80-tych, jako przedstawiciel centrali „Animex” pięć lat pracuje w Rzymie i Padwie, jako kierownik działu sprzedaży cieląt i bydła opasowego.

Od 1992 roku jest na emeryturze, ale nadal jest czynny i pracuje, jako doradca przedsiębiorstwa Handlu Zagranicznego „Agroimpex” w charakterze doradcy w sprawach eksportu produktów rolnych.

Jan Strus urodził się 5.07.1924 r. w Siennicy Różanej pow. Krasnystaw. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla dorosłych w Chełmie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1957 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku. Brak danych o działalności zawodowej.

Jarosław Suchorzewski urodził się 26.04.1931 r. we Włodzimierzu Wołyńskim. Świadectwo maturalne otrzymał w Liceum im. Stefana Batorego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Według zdobytych informacji podjął studia na Akademii Medycznej w Białymstoku ukończył je i praktykował, jako lekarz medycyny.

Włodzimierz Szczap urodził się 12.09.1923 r. we Włocławku. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Liceum Weterynaryjnym II stopnia w Bydgoszczy. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r.

Przez jakiś okres pracował w Bieżuniu na terenie pow. Żuromin. Brak dalszych danych o pracy.

Zmarł. Nie udało się ustalić daty śmierci.

Lech Szmagaj urodził się 9.11.1930 r. w Warszawie. Świadectwo dojrzałości otrzymał z Gimnazjum i Liceum w Piastowie. W październiku 1951 roku rozpoczyna studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu podejmuje pierwszą pracę w Zespole PGR w Mińsku Mazowieckim. Następnie w latach 1958–1961 pracuje, jako ordynator PZLZ w Płońsku. W latach następnych pracuje w lecznictwie zwierząt, jako ordynator lub kierownik PZLZ w Stargardzie Szczecińskim i Międzyzdrojach oraz w Ińsku. Do 1990 r. był kierownikiem lecznicy w Ińsku. Od stycznia 1991 do grudnia 2002 prowadzi prywatną praktykę. Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Odznaką za wzorową pracę w Służbie Weterynaryjnej. Opublikował kilka prac związanych z praktyką terenową w tym między innymi: „Zwalczanie liszaja strzygącego” Przegląd Hodowlany (1966) oraz w Medycynie Wet. notatki z praktyki: „Przypadek hemoglobinurii porodowej u krowy” „Operacja wrodzonego niedorozwoju odbytnicy u cielęcia”(1967) oraz „Udana operacja otwarcia klatki piersiowej i worka osierdziowego u krowy”(1968). Ten ostatni przypadek torakoperykardiotomii został zamieszczony w podręczniku „Chirurgia Weterynaryjna Kulczyckiego”. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych oraz Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Zmarł 24.10. 2011 r.

Lech Szpakiewicz urodził się 24.03.1932 r. w Wysokiej Górze pow. Nieśwież woj. Nowogródzkie. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. K. Jagiellończyka w Elblągu.

Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 roku. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Udało się ustalić, że po nowym podziale administracyjnym kraju został Powiatowym Lekarzem Weterynarii w Gołdapi. Po roku 1975 przeniósł się do Oddziału Terenowego Weterynarii w Sierpcu. Brak bliższych szczegółów o działalności zawodowej.

Krystyna Szunejko urodziła się 12.11.1932 r. w Wilnie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Gimnazjum i Liceum nr 1 w Gdańsku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 r. Brak danych o działalności zawodowej. Nie udało się ustalić daty śmierci.

Hanna Szymanderska urodziła się 13.05.1931 r. w Koninie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Liceum Spółdzielczym w Poznaniu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała w 1957 r.

Brak danych o działalności zawodowej.

Nie udało się ustalić daty śmierci.

Stefan Śliwicki urodził się 17.01. 1929 r. w Sierpcu. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum w Sierpcu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r.

Brak danych o działalności zawodowej.

Nie udało się ustalić daty śmierci.

Ryszard Śniegocki urodził się 28.04.1930 r. we Włókach pow. Sierpc. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum i Gimnazjum im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym rozpoczął w 1957 roku. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku. Brak biogramu zawodowego.

Nie udało się ustalić daty śmierci.

Władysław Świątek urodził się 22.01.1931 r. w Sporyszu pow. Żywiec. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Liceum Ogólnokształcącym w Grodzisku Mazowieckim. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 roku. Pod koniec studiów został zatrudniony, jako asystent w Katedrze Zoohigieny SGGW. Po uzyskaniu dyplomu w 1957 r. pracował jeszcze przez krótki okres w tej samej katedrze. W 1958 roku udaje się na staż do Grójca. Po odbyciu stażu został skierowany do lecznicy dla zwierząt w Sromcu k. Białobrzegów.

Po kilku latach został kierownikiem Powiatowej Lecznicy dla Zwierząt w Białobrzegach. W 1990 r. został powołany na stanowisko Rejonowego Lekarza Weterynarii w Grójcu. W 1997 r. przeszedł na emeryturę i prowadził prywatną praktykę w Białobrzegach.

Był działaczem weterynaryjnej „Solidarności. W 1980 r. współtworzył i kierował tym związkiem na terenie powiatu radomskiego. W 1989 r. współtworzył Komitet Obywatelski w Białobrzegach. Od 1991 r. działał w Sekcji Krajowej Pracowników Weterynarii NSZZ „Solidarność”. Dwukrotnie pełnił funkcję wiceprezesa i raz prezesa Rady Sekcji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Został wyróżniony odznaką „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”. Zmarł 22.10.2004 roku. (Życie Wet. 2007, 1, s. 77).

Zygmunt Toś urodził się 1.03.1931 r. w Koprzywnicy pow. Sandomierz. Świadectwo dojrzałości otrzymał z Liceum i Gimnazjum im. J. Tarnowskiego w Tarnobrzegu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie podjął pracę, jako kierownik PZLZ w Wilczycach (d. pow. Sandomierski) organizując tę placówkę weterynaryjną od podstaw. W 1959 r. powierzono mu organizację lecznicy dla zwierząt w Lipniku, gdzie zostaje kierownikiem i pracuje nieprzerwanie

do końca życia. Pracował niemal do ostatniego dnia życia. Pozostawił po sobie dobre wspomnienia wśród rolników w terenie, w którym pracował. Cechowała go nieprzeciętna pracowitość i zdyscyplinowanie w codziennym życiu. Swoim bogatym doświadczeniem zawodowym chętnie dzielił się z młodszymi kolegami. Był przykładem wzorowego porządku i poszanowania mienia społecznego. Za swoją pracę został wyróżniony wieloma dyplomami uznania.

Zmarł 24.03.1977 r. w wieku 46 lat po krótkiej chorobie. Został pochowany na cmentarzu w rodzinnej Koprzywnicy. Żegnały go liczne rzesze rolników, kolegów oraz przedstawiciele władz administracyjnych. (Życie Wet. 11/1977, s. 344).

Stanisław Urawski urodził się 6.03.1932 r. w Łaskarzewie pow. Garwolin. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego w Sobolewie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 r. Po dyplomie trafił do Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt w Pucku początkowo, jako ordynator, a po roku pracy został kierownikiem tej powiatowej lecznicy. Przepracował na tym stanowisku 35 lat. Po przejściu na emeryturę w 1983 r. specjalizuje się w chorobach drobiu i współpracuje

z 35 fermami w pow. wejherowskim i puckim. Został wyróżniony honorowym medalem 50-lecia Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Gdańsku wraz z nagrodą pieniężną. Jego hobby to historia polski i zabytki regionu, na którym pracował. Od 12 lat prowadzi w Domu Kultury sekcję historyczną. Mieszka w Rumii-Janowo i nadal zachwyca się pięknem tego regionu.

Zygmunt Użycki urodził się 2.05.1930 r. w Kiertynie pow. Gródek Jagielloński. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla Dorosłych w Gliwicach. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku. Bezpośrednio po dyplomie tj. od 1.03 1957 do 31.12.1960 r. podjął pracę na stanowisku ordynatora w PZLZ w Nowym Stawie pow. Malbork. Po kilku latach pracy z uwagi na stan zdrowia postanawia zmienić miejsce pracy i przenosi się do PZLZ Sobieszów pow. Jelenia Góra, gdzie obejmuje kierownictwo tej lecznicy. W Sobieszowie pracuje przez okres niemal 11 lat (1.01.1961 do 16.10.1972). Podczas pracy w Sobieszowie był zaangażowany w pracy społecznej i został wybranym radnym Miejskiej Rady Narodowej. Podczas pierwszej kadencji był Przewodniczącym Komisji Zdrowia, a w dru-

giej pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Miejskiej Rady Narodowej w Sobieszowie. Podczas pracy zawodowej w terenie specjalizował się w rozrodzie bydła, a w szczególności w wykonywaniu cięć cesarskich u krów. Opublikował dwa doniesienia w Medycynie Weterynaryjnej nr 9/1969. W okresie pracy terenowej wykazywał także zainteresowania naukowe, czego dowodem jest rozprawa doktorska pt. „Analiza skuteczności działania progesteronu u krów w różnych miejscach podania”. Praca została obroniona na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu 23.11.1971 r. W roku 1970 zdobył pierwsze miejsce w konkursie wojewódzkim PZLZ-ów na najlepszą lecznicę. W 1972 r. zmienił profil swojej pracy z terenowej na dydaktyczną i obejmuje stanowisko zastępcy dyrektora Zespołu Szkół Rolniczych w Jeleniej Górze. Rok później został powołany na stanowisko dyrektora zespołu tych szkół rolniczych. W 1981 roku rezygnuje ze stanowiska dyrektora i zatrudnia się w Technikum Weterynaryjnym w Jeleniej Górze na stanowisku nauczyciela odpowiedzialnego za nauczanie praktyczne zawodu. W 1985 r. został dyrektorem Technikum Weterynarii i pracował do czasu przejścia na emeryturę. Podczas pracy zawodowej wykazywał zainteresowania publicystyczne wyrazem, czego jest jego książka wspomnieniowa pt. „Syberia nie wierzy łzom” (wspomnienia zesłańca) wydana w 2002, przez wyd. Comandor, Warszawa, ul. Kaspijska 1/29. ISBN 83-88329-49-9. Za swoją pracę został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1986), Medalem 40-lecia PRL (1984). Ponadto otrzymał honorowe wyróżnienia w tym: Medal za Zasługi dla Miasta i Województwa powiatu Jelenia Góra, Srebrną Odznakę Zasłużony dla Województwa Śląskiego (1972). Na emeryturę przeszedł 1.09.1990 r.

Izabella Wardas-Szymczak urodziła się 17.09.1931 r. w Warszawie. Świadectwo dojrzałości otrzymała w Praskim Gimnazjum i Liceum Żeńskim w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynarii Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 roku. Po uzyskaniu dyplomu (1958) podjęła pracę w Wytwórni Surowic i Szczepionek w Warszawie przy ul. Chełmskiej. Zajmowała się badaniem hormonu wzrostu i jego przydatności w medycynie. Po 9 latach przeniosła się do Centralnego Laboratorium Wytwórni i Surowic już, jako doświadczony pracownik i nadal zajmowała się badaniem przydatności tego hormo-

nu wzrostu – somatotropiny stosowanego w medycynie i weterynarii. Przeprowadzała w tym laboratorium 8 lat. Łącznie po tych 17 latach pracy dla medycyny zmieniała nieco swoje zainteresowania i jako współwłaścicielka stadniny koni zajęła się realizacją swojego życiowego hobby – hodowlą koni. Po upływie wymaganych lat przeszła na emeryturę.

Stanisław Waręcki urodził się 1.11.1930 r. w Krasnymstawie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Liceum i Gimnazjum im. Kr. Wł. Jagiełły w Krasnymstawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 roku. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego podjął pracę na stanowisku asystenta terenowego w majątkach doświadczalnych SGGW w Brwinowie i Krobowie. Podczas pracy w majątkach SGGW współpracował z prof. Stanisławem Piwowarczykiem z Katedry Epizootiologii z Kliniką Chorób Zakaźnych i Katedrą Położnictwa,

którą kierował prof. Roman Hoppe. W latach 1960-1966 był kierownikiem punktów weterynaryjnych w Stromcu i Wyśmierzycach (d. woj. kieleckie). Od 1967 roku pracował na terenie powiatu grójeckiego w Błędowie, Pniewach oraz w Warce.

Po przejściu na emeryturę w 1990 r. w ramach zleceń Powiatowego Lekarza Weterynarii w Grójcu pracował w Inspekcji Weterynaryjnej. W 1982 r. uhonorowano go odznaką „Za Zasługi dla Województwa Radomskiego”. Wnuczka studiuje na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Lublinie.

Zmarł 19.08. 1996 i pochowany na cmentarzu w Grójcu. (Życie Wet. 1.1997, s. 35).

Irena Weisbach urodziła się 7.01.1932 r. w Łąncie. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowej Żeńskiej Szkole Ogólnokształcącej Gimnazjum i Licealnego im. Jana Kochanowskiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r.

Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. W 1958 r. została zatrudniona w filii Państwowego Instytutu Weterynarii w Warszawie przy ul. Lechickiej w Zakładzie Badania i Kontroli Szczepionek. W latach 1970–1980 pracowała w Zjednoczeniu Zaopatrzenia Weterynaryjno-Zootechnicznego w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej. Od 1980 do 1992 r. pracowała w CENTROWECIE przy ul. Barskiej w Warszawie, jako dyrektor handlowy. W 1992 r. przeszła na emeryturę.

Henryk Wendland urodził się 10.12.1922 r. w Smolnikach pow. Szubin. W okresie okupacji pracował, jako robotnik rolny. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Czteroletnim Liceum Rolniczym w Bydgoszczy w 1950 roku. W 1951 roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1952 r. Wydział Weterynarii został przyłączony do SGGW i w tej uczelni ukończył studia. Dyplom lekarza weterynaryjnego otrzymał w 1957 roku. Pierwszą pracę bezpośrednio

po uzyskaniu dyplomu rozpoczął, jako kierownik Punktu Weterynaryjnego w Białosłiwu pow. Wyrzysk, gdzie pracował do 30.06.1988 r. Po przejściu na emeryturę pracował w zmniejszonym wymiarze godzin służąc pomocą i doświadczeniem zawodowym. Przepracował nieprzerwanie w rejonie Białosłiwia 33 lata. Dzięki rzetelnej pracy na wysokim poziomie pozyskał sobie zaufanie i poważanie mieszkańców tego regionu. Za pracę zawodową i społeczną został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz odznaczeniami resortowymi i regionalnymi.

Zmarł nagle 21.01.1991 r. Został pochowany na cmentarzu w Miasteczku Krajeńskim. Oprócz rodziny i kolegów żegnała go liczna grupa społeczeństwa Gminy Białosłowie. (Życie Wet. 6/1991).

Blandyna Weredyk-Kuczyńska urodziła się 28.04.1933 r. w Płocku. Świadectwo maturalne otrzymała w Państwowym Praskim Gimnazjum i Liceum Żeńskim w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym rozpoczęła w 1951 roku. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskała, w 1957 r. Bezpośrednio po dyplomie odbyła staż w PZLZ w Malborku przy Powiatowym Zakładzie Weterynarii. W trakcie stażu organizowała też laboratorium badania mięsa. Przez krótki okres czasu była też bezrobotną. Po powstaniu Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej (WIS) została skierowana na

kursy doszkalcające z zakresu badania żywności pochodzenia zwierzęcego do Państwowego Instytutu Weterynarii w Puławach. W 1960 r. w Zakładach Mięsnych w Elblągu zorganizowała Laboratorium Badania Żywności Pochodzenia Zwierzęcego. W ramach WIS w Zakładach Mięsnych badania obejmowały również powiaty Malbork, Elbląg, Kwidzyn i Sztum. Przez całe życie zawodowe pracowała w ochronie zdrowia publicznego. W 1999 r. przeszła na emeryturę. Po przejściu na emeryturę działa społecznie we Wspólnocie Polskiej w Elblągu. Jako przewodnicząca koła w Elblągu zajmuje się między innymi dziećmi z polskich szkół na Litwie i Białorusi. Organizuje wraz z innymi pobyty edukacyjno-wypoczynkowe nad Bałtykiem dla polskich dzieci.

Została odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi (1989) oraz następującymi odznakami honorowymi: Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii (1982), Zasłużony Pracownik Rolnictwa (1982), Medal 40-lecia PRL (1984), Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej (1985), Za zasługi dla Województwa Elbląskiego (1986), Medal Pamiątkowy XX-lecia Województwa Elbląskiego (1995).

Stanisław Wiciński urodził się 18.04.1933 r. w Siedliszczu pow. Chełm. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im K. Jagiellończyka w Elblągu. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. Pierwszą pracę po otrzymaniu dyplomu rozpoczął w Stegnie woj. gdańskie. Następnie przeniósł się bliżej stron rodzinnych do PZLZ Sawin pow. Chełm gdzie pracował w latach 1960–1966. Od 1 sierpnia 1966 roku do chwili zgonu pracował na stanowisku kierownika

PZLZ w Kamieniu pow. Chełm. Był dobrym fachowcem i sumiennym pracownikiem cenionym przez miejscowe społeczeństwo, władze, kolegów i współpracowników. Pomagał młodszym kolegom i zawsze był gotów do niesienia pomocy. Został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zmarł nagle 15.09.1970 r. w wieku 37 lat. Został pochowany w Chełmie Lubelskim. Żegnali go w głębokim żalu rodzina, przyjaciele, okoliczni mieszkańcy i koledzy z całego województwa lubelskiego (Życie Wet. 3/1971, s. 94).

Jerzy Wierzchowski urodził się 2.01.1935 r. w Skierniewicach. Świadectwo maturalne otrzymał z Liceum Ogólnokształcącego im. T. Reytana w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego UW/SGGW uzyskał w 1957 roku. W 1960 r. przeniósł się do Żurmina i pełnił tam funkcję Kierownika Powiatowego Zakładu Weterynarii. Pracował na tym stanowisku do 31.12. 1968 r. Od stycznia 1969 r. przeszedł do pracy w Naczelnej Izbie Kontroli. Po kilku latach objął stanowisko Dyrektora Departamentu Kontro-

li. Pracował w tej instytucji do czasu przejścia na emeryturę.

Nie udało się ustalić daty śmierci. Z informacji kolegów wynika, że zmarł prawdopodobnie w 2004 lub 2005 r.

Karol Wiśniewski urodził się 3.09.1928 r. w Strzegowie pow. Mława. W latach 1942–1945 należał do Szarych Szeregów Armii Krajowej. W okresie 1940–1943 działał, jako kurier na obszarze Generalnej Guberni i Rzeszy przenosząc tajne gazetki i przeprowadzając konspiratorów do Generalnej Guberni. W 1945 r. został aresztowany przez Urząd Bezpieczeństwa Wewnętrznego i przesłuchiwany. Po 3 tygodniach został wykupiony i w ten sposób uniknął wywiezienia do ZSSR. Świadectwo maturalne otrzymał w Liceum dla Drogistów w Warszawie.

Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1949 r. Po drugim roku studiów nastąpiła przerwa w studiach z powodu skreślenia go z listy studentów z zakazem dalszych studiów. Po roku pracy wrócił ponownie na studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu M. Skłodowskiej-Curie w Lublinie i zaliczył tam 3 lata studiów. W 1954 r. przeniósł się na IV rok studiów Wydziału Weterynaryjnego do Warszawy na SGGW. Dyplom lekarza weterynaryjnego otrzymał w lutym 1957

roku. Podczas studiów pracował w wielu instytucjach takich jak: „Centrowet”, Zjednoczenie Jajczarsko-Drobiarskie i inne. W 1953 r. założył rodzinę i dochował się troje dzieci. Obecnie ma sześcioro wnuków i pięcioro prawnuków.

Po dyplomie pracował w kilku miejscach w tym w Państwowym Zakładzie Leczniczym dla Zwierząt (PZLZ) Seroczyn pow. Siedlce, PZLZ Pawłów pow. Starachowice i PZLZ Odrzywół pow. Opoczno. Przez ostatnie lata pracował w Ministerstwie Gospodarki Materiałowej i Paliwowej skąd przeszedł w roku 1988 na emeryturę. Po przejściu na emeryturę kontynuował prywatną praktykę lekarsko-weterynaryjną w Legionowie.

Należy do Związku Kombatantów i Osób Represjonowanych. Jego życiorys został zamieszczony w szkicach biograficznych członków Światowego Związku Żołnierzy A.K. oraz w książce Historia Legionowskich Kolumbów „Czas Próby”.

Został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Armii Krajowej, Medalem za Warszawę 1939-1945, Krzyżem Partyzanckim oraz Odznaką Weterana Walk o Niepodległość, Odznaką Pamiątkową „Akcja Burza”. Otrzymał też nominację na stopień porucznika.

Krystyna Wiśniewska-Mokosa urodziła się 31.03. 1934 r. w Tarnowie. Świadectwo maturalne otrzymała w Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego im J. Słowackiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. Bezpośrednio po dyplomie podjęła pracę w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Grójcu. W 1958 roku, czyli po roku pracy w Grójcu została zatrudniona w Drwalewskich Zakładach Przemysłu Bioweterynaryjnego w Drwalewie. Po 10 latach pracy w Drwalewie przeniosła się

do Wytwórni Surowic i Szczepionek w Warszawie, gdzie pracowała do przejścia na rentę w 1982 roku. Obecnie jest na emeryturze i mieszka w Warszawie. Została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi (1978).

Teresa Włodzimirska-Dąbrowska urodziła się 3.07.1932 r. w Jędrzejowie woj. kieleckie. Świadectwo maturalne otrzymała w Szkole Ogólnokształcącej st. Podstawowego i Licealnego im Juliusza Słowackiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskała w 1957 roku. Po dyplomie w 1958 r. zatrudnia się, jako wolontariuszka w Pogotowiu Weterynaryjnym w Warszawie, które istnieje do dziś. Od grudnia 1958 r. po zakończeniu woluntariatu została zatrudniona w Stołecznym Zakładzie Weterynarii na etat

ordynatora w tej samej placówce i pracuje tam do 1970. W tym samym roku przeniosła się do Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt przy ul. Natolińskiej 3. Po prywatyzacji lecznicy jest jej współwłaścicielką do 2000 r. pod nieco zmienioną nazwą, a mianowicie Lecznica Małych Zwierząt. Po likwidacji lecznicy przy ul. Natolińskiej współpracuje do grudnia 2004 r. z dr Ryszardem Foglem w Lecznicy Małych Zwierząt przy ul. Rozbrat. Pracowała też społecznie w Komisji Zapomogowo-Pożyczkowej Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii. Została odznaczona następującymi odznaczeniami honorowymi: Srebrna Odznaka „Za Zasługi dla Warszawy” (1977); „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej” (1980); Złota Odznaka Honorowa Zrzeszenia Lekarzy i Techników Weterynarii (1983).

Jadwiga Wnękowska-Kubalska urodziła się 5.01.1932 r. we Lwowie. Świadectwo maturalne otrzymała w 1950 w Gimnazjum i Liceum im J. Słowackiego w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu M. Skłodowskiej-Curie w Lublinie rozpoczęła w 1951 roku. Po ukończeniu pierwszego roku studiów przeniosła się do Warszawy na drugi rok studiów Wydziału Weterynaryjnego SGGW. Dyplom lekarza weterynarii SGGW uzyskała w 1957 r. Wyszła za mąż za kolegę z roku studiów. Bezpośred-

nio po dyplomie podjęła pracę w Stołecznym Zakładzie Weterynarii w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. Zajmowała różne stanowiska w inspektoratach tej inspekcji Stołecznego Zakładu Weterynarii. (Życie Wet. 12/1987, s. 412)

Za swoją wieloletnią pracę została uhonorowana odznaką „Zasłużony Pracownik Przemysłu Spożywczego i Skupu”. Była osobą niezwykle pracowitą i odpowiedzialną. Jej córka także skończyła weterynarię w Warszawie i kontuuje tradycje matki.

Zmarła 2.08.1986 r. i została pochowana na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie. (Życie Wet., 1987, 12, s. 412).

Kazimierz Woźniakowski urodził się w 6.03.1932 r. w Niemojewie pow. Sieradz. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących w Zduńskiej Woli. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku.

Brak informacji o działalności zawodowej.

Zygmunt Zawadzki urodził się 1.05. 1932 r. w Folwarkach pow. Radomsko. Świadectwo maturalne otrzymał w Państwowej Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego nr. 1 w Radomsku. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczął w 1951 r. Dyplom lekarza weterynaryjnego uzyskał w 1957 roku. Brak danych o pracy po uzyskaniu dyplomu. Nie udało się ustalić daty śmierci.

Kazimierz Zieliński urodził się 4.03. 1930 r. w Skaryszewie pow. Radom. Po ukończeniu gimnazjum (mała matura) wyjechał do pracy w Gliwicach, kontynuując naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Zabrze. Świadectwo dojrzałości uzyskał 1951 r. i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu w lutym 1957 r. został skierowany od 1.04.1957 r. nakazem pracy do PZLZ w Wyśmierzycach pow. Białobrzegi. W 1960 roku objął stanowisko kierownika PZLZ Kielce. W czasie pracy w Kielcach dwukrotnie wyjeżdżał do pracy do

Maroka. Pierwszy wyjazd miał miejsce w okresie 1.04. 1970 r. – 31.10.1971 r. oraz drugi w okresie od 29.01.1972 r. do 1.06.1975 r. Były to wyjazdy realizowane poprzez Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego „PolSERVICE” w ramach pomocy krajom rozwijającym się. Od 1.11.1979 r. przechodzi do pracy w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Kielcach na stanowisko głównego specjalisty ds. profilaktyki i leczenia. W czerwcu 1984 r. został zastępcą Dyrektora Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii. Na tym stanowisku pracował do listopada 1990 r.. Pod koniec tego samego miesiąca 1990 roku przeszedł na emeryturę. Jego pasją było myślistwo i w związku tym udzielał się aktywnie w lokalnych strukturach Polskiego Związku Łowieckiego. W roku 1979 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Zmarł 8.06.1996 r.

Zdzisław Zieliński urodził się 20.04. 1926 r. w Andrychowie pow. Wadowice. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Państwowym Liceum Administracyjno-Gospodarczym II stopnia w Bielsku-Białej. Studia rozpoczął na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego w 1951 roku. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynaryjnego w 1957 r. podjął pracę w PZLZ w Suchej (pow. Sucha), gdzie pracował 8 lat. Następnie przeniósł się do Zakładu Unasieniania Zwierząt w Zabierzowie. W tym samym

czasie zajmował się rozrodem w hodowli zarodowej w Osieku. Po kilku latach przeniósł się do rodzinnego miasta Andrychów gdzie pracował w PZLZ do czasu prywatyzacji weterynarii. Po prywatyzacji prowadził prywatną praktykę wraz z synem i synową do czasu przejścia na emeryturę. Lecznicę prowadzi nadal syn z synową.

Zmarł 11.07.2010 roku.

Danuta Żebrowska urodziła się 3.05. 1933 r. w Słomnie woj. Nowogródzkie. Świadectwo dojrzałości otrzymała w Liceum Ogólnokształcącym im N. Żmichowskiej w Warszawie. W październiku 1951 roku rozpoczęła studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1955 r. jeszcze, jako studentka została zatrudniona w Instytucie Parazytologii PAN w Warszawie (obecnie im. Witolda Stefańskiego). Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w 1957 r. pracowała nadal w tym instytucie. W 1967 r. obroniła pracę doktorską pt. „O stosunkach wewnątrzpopulacyjnych u niektórych tasiepców i nicieni w przewodzie pokarmowym psów”. Na emeryturę przeszła w 1993 roku.

Hanna Żółkowska-Myszkorowska urodziła się 13.03.1931 r. w Warszawie. Świadectwo dojrzałości otrzymała w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym na Bielanieh w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego rozpoczęła w październiku 1951 roku. Absolutorium uzyskała w 1957 r., ale dyplom lekarza weterynarii otrzymała w 1958 roku. Pracę w Instytucie Farmaceutycznym przy ul Rydygiera w Warszawie podjęła 1.07.1959 r. Zajmowała się badaniami nowych leków na zwierzętach. Przepracowała w tym instytucie 30 lat i w roku w 1989 r. przeszła na emeryturę.

Aneks

Przypominam także kilka osób, które studiowały z nami przez pierwsze dwa lata, a następnie przenieśli się na Akademię Medyczną w Warszawie, którą ukończyli i praktykowali, jako lekarze medycyny. Są to:

Stefan Babiński – specjalista chorób wewnętrznych – gastrolog, pracował w Łodzi i mieszka nadal w Łodzi. Cała rodzina Stefana związana jest z medycyną, bowiem żona jest lekarzem ginekologiem, a córka endokrynologiem.

Barbara Baranowicz (z domu de Larzac, z przyczyn politycznych zmieniono pisownię na Larzak) – specjalista chirurgii dziecięcej. Pracowała w oddziałach Chirurgii w Warszawie: w Szpitalu Bielańskim, Klinice przy ul. Litewskiej. Potem wyjechała z mężem do Afryki gdzie pracowała przez 10 lat w swojej specjalności. Po powrocie do Polski zakończyła czynną praktykę lekarską w Szpitalu Dziecięcym w Dziekanowie Leśnym. Od 22 lat jest zastępcą Naczelnego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w Samorządzie Lekarskim. Była obecna, jako zaproszony gość na uroczystości wręczenia złotych honorowych dyplomów z okazji 50-lecia ukończenia studiów.

Irena Kornatowska – specjalista chorób wewnętrznych, praktykowała, jako lekarz rodzinny.

Wyszła za mąż za naszego kolegę Bohdana Cioka. Zmarła w 1992 r.

Maria Kosturkiewicz – praktykowała, jako pediatra, a następnie, jako radiolog. Wyszła za mąż za naszego asystenta anatomii, późniejszego profesora Tadeusza Roskosza. Pracowała w Warszawie. Zmarła w 1989 r.

Po 50 latach – spojrzenie wstecz

Jest to dokończenie dawnych absolwentów. Znajdują się tu osoby, które wtedy były na etatach asystentów lub adiunktów, a dziś są już na emeryturze w większości przypadków jako zasłużeni Profesorowie. Rzecz którą prezentuję powstała z namowy dr Tadeusza Kolbuszewskiego. Przypadek zdarzył, że zaginęła mi w trzewiach komputerowych. Na szczęście podczas przenoszenia plików na nowy komputer, po 15 latach została odnaleziona. Tak więc w dalszym ciągu nie jest aktualna, gdyż mamy sporo nowych młodych Ciał Profesorskich, o których nie ma ani słowa w tym opracowaniu. Przyszły jednak nowe czasy, które z uwagi na pośpiech proponują odsunięcie na bok, nawet tej bardzo świeżej historii.

Franciszek Kobryńczuk

*Szybko w przeszłość mroczną, mglistą
popłynęła rzeczywistość.
Pogubiły się imiona
i urzędy, stanowiska.
Czas tę pamięć nam pokonał,
ale w sercach tkwią nazwiska
wszystkich tych, co ciepłą rączką
wiedli nas zieloną łączką
do mądrości, do tajemnic.
Z Eskulapem, z jego wężem*

*szliśmy w życiu, tym przyziemnym.
Wiedza była nam orężem.*

*Dziś po tylu, tylu latach
tym, co wiedli nas za rękę,
niech te słowa, jak zapłata,
będą naszą dziś podzięką
kolorową, jak laurka,
taką, kiedy przed maturą,
wręczaliśmy ją w mundurkach,
błądząc myślą jeszcze w chmurach.*

*Oto profesorów kwintet:
Jeden z onych niesie flintę.
Oto oni: Hey, Szyfelbajn,
(to nie jemu zwisa strzelba),
dalej Marek, Kirkor za nim,
idą w tłumie rozpoznani.
Czy się przez tę ciżbę przedrą?
Ten co z flintą, to pan Giedroń*

*Oto inni, wzniesmy czoło!
– Kto to idzie z tą jemiołą?
– Bukowiecki nasz kochany,
jakiś taki zadumany!
– Profesorze, brzoza płacze,
lipa, modrzew, dąb i miłek.
Wrona płacze za oraczem,
z którym ongiś gawędziłeś.
Płaczą wiosna, jesień zima,
że cię, Panie, wśród nas nie ma.*

*Odpowiedzcie pedagogzy
i ci syci i ubodzy,
kto wśród was jest ten najświętszy,*

*w którym duch się z wiedzą plecie
i jak wielki gmach się piętrzy?*

A, milczycie, bo nie wiecie!

To nasz Stasio Piwowarczyk.

Taki napis miał na tarczy:

*„Student, to jest także człowiek,
nawet wtedy, gdy gra w karty”.*

*Profesorze od pomoru,
aniołkówny chroń, by czarty
jakichś tam zakaźnych chorób
nie zawlokły. Jeśli który
chce to zrobić, to dzwoń z góry!*

Przy ulicy Rakowieckiej

mieliśmy z fizyki lekcje.

Amfiteatr skrzypiał, chrapał

jak kołowrót na wsi młyński,

a na dole, jak ten kapłan

mądry wykład wiódł pan Dryński.

Filozofią medycyny

są, jak wiemy, fizjopaty,

ważny przedmiot i jedyny,

co stać może się sękaty.

Lecz profesor – pan Domański –

w swej urodzie typ hiszpański

nie siał swoich słów jak maku,

kiedy wykład rozpoczynał.

Nie wysyłał biednych żaków

na banicję do Olsztyna.

Nie prześcignął nikt go w swadach,

nawet Gliński, czy Kydryński.

O kim mówić nam wypada?

Wszyscy wiemy – o Tarczyńskim!

*Drzewa w tłoku rosną słabo,
gdy przychodzi rosnąc na bok.
Ludziom radzą w tym ich łokcie.
Więc pamiętaj, kiedy tłok cię
aż do ziemi wręcz przygina,
zmykaj szybko do Olsztyna!*

*Oto pan profesor Herman!
Wielki umysł i postura.
Przy nim ten tam... to oferma...
A on – wiedza i kultura!*

*Pamiętamy, profesorze,
twe wykłady na Grochowie.
Rysowałeś koński wzorzec
wszystkich ras. A ja dopowiem
o tym, co nikt nie wie jeszcze,
że pisałeś dzieciom wiersze.*

*Położnictwo i Interna
nie tak straszne były dla nas.
Wiedza o nich, choć obszerna,
była łatwo spożywana.
Żaboliński – wielki dosyć,
Krzywoszyński gęstowłosy,
jak pozytyw i negatyw
pozostaną nam w pamięci,
położniczy w niebie święci.*

*Anusz z Grodzkim na Internie
opłacani wręcz mizernie,
byli dobrzy, chociaż szczupli,
bo nikogo nie udupli.*

Nikt z nas nigdy nie zapomni
asystentów z anatomii:
Świeżyńskiego i Roskosza,
Pilarskiego i Piękosia.
Tkwi w pamięci Wojciech Empel,
umysł ścisły, osteolog,
w morfologii główny pępek.
Jest w niej tą biblijną solą.
Roskosz – wierny żaków kamrat,
z żubrem ponoć był za pan brat.
Lecz z przyjaciół nikt nie wierzy,
że był kiedyś w Białowieży.
Nie uwłacza to mu w niczym,
nie ujmuje mu potęgi.
Przecież pierwszy on policzył
naszym żubrom wszystkie kręgi.

Ciągle w naszej tkwi pamięci
drogi Józef Krasnodębski,
który, jak ci wymienieni,
każdą kość rozpoznał w locie,
nawet gdyś ją miał w kieszeni.
Słysz nas dziś w niebiańskiej grocie!
Wiedz, że każdy z nas pamięta,
jaki zwierz ma trzeci krętarz,
który trzeczki ma „Wędzala”.
Błędem dziś się nikt nie skala.

Trzy postacie, każda boska
były u „Mendelejewa”:
Imć Łukańska, Malinowska,
Jakutowicz. Nikt nie ziewał,
nawet kiedy brzęk próbówek
brzmiał żałośnie jak cykady.
Stałeś prosto jak ołówek,

*jak po słoneczniku badyl.
Dwie z tych bogiń są już w niebie.
Trzecia czeka. Jak najdłużej
niech na działce sobie grzebie
i czerwone strzyże róże!*

*Druga triada naszych bogiń,
to doprawdy trójkwiat świeży!
Pamięć o nich, to sen błogi.
Chciałoby się go znów przeżyć.*

*Imć Josztowa od nicieni
zawsze piękna, dobra, miła.
Jej urody nie odmienił
nawet wykład, gdy mówiła
o robactwie tym w jelitach.
Taka była znakomita!*

*Imć Zembrzycka – znana Kobra –
patrząc w rentgenowski obraz,
miała wielkie, piękne oczy,
których widok zauroczył
niejednego już studenta.
Pamięć tracił, a poza tym
na kolokwium nie pamiętał,
co pozytyw, co negatyw.
Była Kobra pięknym kwieciem
i najmłodszą babcią w świecie.*

*Dobra Pszczółka, choć nie Maja,
pani Hartwig – uśmiech szczery.
Jej charakter uspokajał
nasze bujne charaktery.
Koniec studiów! Student cienko
prządlł nić losu już pod koniec.*

*Ona była nam jutrzenką
na porannym nieboskłonie.
Kładła plastry nam na rany
w trakcie studiów poniesione.
Żyj, Aniele, nasz kochany!
Bądź nam hoża jak skowronek!*

*Trzecia triada pań z Wydziału,
którym by rezścielić całun,
kiedy idą w naszą stronę.
Oto, proszę, to są one:*

*Stefaniakowa, Osuchowska,
i szlachetna Wojciechowska.*

*Pierwsza z Pań – Stefaniakowa.
Ciepłe serce, mądra głowa.
Ona pierwszy lauru listek
kładła nam na młode skronie.
Daj jej ,Boże, wiekuiste
piękne miejsce przy Twym tronie!
Żeby miała kwiatów dosyć
i zapachów, i kolorów!
Daruj jej te papierosy,
których wypaliła sporo.
Ponoć włosów w mięśniu chorym,
gdy skręcony siedzi cały,
gorzej boi się machory
niż saletry i gorzały.*

*Pani doktor Osuchowska –
postać miła, choć nie boska,
doktor dziś honoris causa,
nie wiedziała, co to pauza,
co by czasem się zatrzymać,*

siąść na laurach albo rymach.
Jej maksyma: Nie trać wiary,
mierz swe siły na zamiary!
Droga pani, dziś profesor,
o łzę trudno w naszym wieku.
Słowa nasze aż tak nie są
mocne, by je w złoto przekuć,
ale w sercu, ale w korze
jest takiego coś, jak kwiaty.
Te będziemy Ci w pokorze
składać zawsze, jak przed laty.

Czy profesor Wojciechowska
wie, że kiedy Matka Boska
przewijała raz Jezusa,
w żłóbku, to się na wirusa.
niespodzianie natknąć miała.
Lecz pasterze na oślątku
fagi oraz przeciwciała,
dostarczyli w mig Dzieciątku.
Gdy legendy, bajki, baśnie
mówiliśmy kiedyś sobie,
o tej jednej bajce właśnie
nie mówiłem, pani, tobie.
Dobra pani, wierzę święcie
że masz z niebem kontakt bliski.
Ja ci bajkę tę w prezencie
ślę w podzięcie od nas wszystkich.

Hej, panowie, hej ułani,
i herosi, i kapłani,
każdy wesół, prężny, hoży,
suk i kotek kastratorzy,
wy, co szwem materacowym,

ósemkowym, lub okrętką
zszywaliście mięszsz sercowy
biednym pieskom i studentkom,
pozdrawiamy was w tych słowach
razem z płynem Oliwkowa,
i ze stosem tych narzędzi,
których kat by zaoszczędził...

Tarasiewicz – kawał chłopca –
raz dwa psy na poły przeciął,
potem zeszył je na opak
i na prezent oddał dzieciom.
Wyczyn ten świat cały obieł,
bo te psiny żyły obie.

Pan Żakiewicz z Szeligowskim
byli w sztuce swej obkuci.
Pierwszy już po sądzie boskim
z Aniołkówną piosnki nuci.
Szkoda was obojga, drodzy,
Szkoda, że już was dziś nie ma.
Pamięć o was smutek rodzi
i się wlewa w ten poemat.

Eustachy Szeligowski
osławiony dziś profesor,
człowiek troski, niebeztroski,
nie ugiął się jak resor,
kiedy Dom na Grenadierów
szalał w górę od parteru.
– Profesorze, życie – pycha –
było wtedy, wprost nieliche!
Było wlać co do kielicha.
Nie przejmował się nikt hifem.
Całowało się dziewczynę

*nie przez szybę, lub przez folię.
Dziś, gdy śledzisz tę dziedzinę,
wpadasz smutny w melancholię...*

*Fagasiński, Dziąba, Kita,
Joszt, Markiewicz, Gill, Kulasek –
kadra młoda – znakomita,
jak ta łąka, co pod lasem,
ma coś z obu tych środowisk.
Gdyby dało się uzdrowić
nam dzieciństwo a wam młodość,
gdyby rzekę z marzeń wodą
cofnąć do grochowskich stanic,
to nie byłoby potrzeba,
asystenci ukochani,
sięgać dzisiaj już do nieba.*

*To nie wszyscy asystenci
i nie wszyscy pracownicy,
których mamy wciąż w pamięci,
których teraz czas wyliczyć:*

*Oto oni! Na Grochowie,
idą panie i panowie:
Oyżanowska i Bukowski,
i Szparowska, i Krzymowski,
Skolimowski, i znów Grodzki,
Fitko, za nim Piotr Wysocki,
Sikorowski i Zarzycki
i rówieśnik mój – Malicki
i Koźniewski i Sierzpowski,
i Mazurczak i Kowalczyk.
Oto dalsi! Miejsca starczy!
Mistrz Szlapański i Stefaniak!
A gdy mowa jest o paniach,*

*To poprośmy Stasię Świątek,
Jaczewskiego, Dziżyńskiego.
Każdy znajdzie tu zakątek.
Mamy tutaj dla każdego
cały skarbiec pięknych wspomnień.
Dla was, drodzy, drży jak płomień
w naszych sercach miłość wieczna,
pamięć szczerą i serdeczną.*

*Tym co już są za tą wodą,
za tą rzeką zapomnienia,
przywróć, Boże, tamtą młodość
i uwolnij od cierpienia,
którym wieczna jest tęsknota
za tym, co się nie pamięta!
Tyś rozdzielił wszak żywota
między ludzi i zwierzęta.*

*Oni wiedzą i rozumem
szli za zwierząt owym tłumem,
co z Noego wyszedł arki.
Wzięli nakaz Twój na barki:
pro salute animalium,
atque salus fiat hominum!
Nie pokryje czas emalią,
nawet, jeśli lata miną,
waszej pracy. Jej owoce
zachowają swoje moce.*

*Jak blask wejdą w mrok ciemnoty
i rozproszą wszystko wokół,
co jest z magii i głupoty.
Na piedestał i na cokół
Mądrość, jako dar ogromny,
wniosą dla nas i potomnych.*

Budynek Wydziału
Medycyny
Weterynaryjnej
na Grochowie

Wanda Borzemska
i Jerzy Kita przed
budynkiem Wydziału
na Ursynowie

Akademik przy
ul. Grenadierów

**Zdjęcia pamiątkowe z uroczystości
40-lecia ukończenia studiów, 1997 rok**

Jubileuszowe spotkanie rocznika 1951-1957

Dokładała w czterdziestą rocznicę otrzymania dyplomów, 21 lutego br. wyznaczali sobie spotkanie absolwenci Wydziału Weterynaryjnego SGGW, którzy studiowali w latach 1951-1957. Zdawali się, że nie w tym oryginalnego, przecież każdego roku jakaś grupa absolwentów obchodzi okrągły jubileusz, co jest okazją do koleżeńskich spotkań.

To był jednak rocznik niebanalny, zasługujący na więcej niż zwyczajowa notatka. Ich młodość wypadła na okres okrutnej wojny, studiowali w najtrudniejszych politycznie czasach stalinowskiego terroru, niektórzy z nich, żeby uzyskać akademickie wykształcenie musieli ukrywać swoje prawdziwe życiorysy. Jako studenci przeżyli polski październik. Rozpoczęli studia na Uniwersytecie Warszawskim, a ukończyli w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Zapewne właśnie to „zahartowanie w bojach” i zdolność do zwalczania przeciwności losu sprawiły, że z tego rocznika wywodzi się obecny przewodniczący Komitetu Nauk Weterynaryjnych PAN, były prorektor i rektor SGGW, doświadczeni dwóch wydziałów tej uczelni, kierownicy katedr i zakładów, eksperci FAO, członkowie władz stowarzyszeń naukowych i zawodowych, sześciu profesorów, wielu doktorów, lekarze wojewódzcy i powiatowi – ci, którzy tworzyli struktury współczesnej weterynarii. Zdobyte podczas studiów doświadczenie w pracy organizacyjnej i społecznej pomogło staroście roku, Antoniemu Jankowskiemu, w uzyskaniu mandatu posła na sejm. Trudno wymienić wszystkie ich funkcje. Ta jedna grupa absolwentów rolniczej uczelni pełniła i pełni ich naprawdę wiele. Wyraźnie było to widoczne podczas tradycyjnego dla takich okazji „sprawdzania listy obecności”.

Wielu do dziś zachowało zawodową aktywność, wielu odeszło już na wieczną służbę. W ich intencji odprawiona była msza w kościele akademickim św. Anny, która rozpoczęła jubileuszową uroczystość. Delegaci rocznika złożyli wianki kwiatów na grobie profesora Abdonu Strysaka, ówczesnego dziekana, i przed pomnikiem profesora Jana Gondziałkowskiego. W spotkaniu wzięli udział ich nauczyciele, dziś emerytowani profesorowie Władysław Lutyński, Wojciech Plusiński i Krzysztof Świątyński oraz obecny rektor SGGW prof. Włodzisław Klucifski.

Do wygłoszenia wykładu o historii warszawskiej szkoły weterynaryjnej, która w tym roku obchodzi jubileusz siedemdziesięciolecia funkcjonowania jako pełnoprawny wydział akademicki, zaprosili swego młodszego koleżkę, profesora Jana Tropiło. Z sentymentem oglądano przedróża z dawnych lat – portrety nauczycieli, grupowe zdjęcia z uroczystości wydziałowych, wybudowane w czasach carskich pomieszczenia, bezpowrotnie zniszczone zabytkowe audytorium Katedry Anatomii. Profesor Tropiło barwnie opisywał perypetie związane z odzyskaniem dziekańskich insygnatów.

Spotkanie zakończył wspólny uroczysty obiad – okazja do wspomnień, opowiadania anegdot, wymiany adresów i odnawiania przyjaźni.

Choć uczestniczyłem w tym jubileuszowym zebraniu jako obserwator, ponieważ z reporterskiego obowiązku, chciałem w tym miejscu podzielić się bardzo osobistą refleksją. Moim pierwszym przełożonym w Instytucie Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN był młody już doktor Lucjan Skrzeczowski, który na zawsze pozostał dla mnie wzorem szczerze przyjacielskiego nauczyciela. Doktorat uzyskałem w kierowanej przez prof. Wiesława Baneja Katedrze Fizjologii. Kiedy z grupą entuzjastów tworzyliśmy czasopismo dla lekarzy praktyków, wielką pomocą służyli na profesorowie Konrad Antoni Dziągwa i Wojciech Empel, którzy bez wahania podjęli się uczestnictwa w radzie naukowej. Interesujących artykułów do pierwszych numerów dostarczyła nam profesor Wanda Borzemska. Moim obecnym szefem jest dziekan prof. Jerzy Kita. Profesora Dziągwę z głębokim żalem pośladaliśmy na zawsze przed kilkoma miesiącami. Wszyscy wymienieni ukończyli studia na Wydziale Weterynaryjnym SGGW w 1957 roku. Niemalże jest z pewnością lekarzy weterynarii, którym w zawodowej karierze tak wiele pomogli absolwenci tego właśnie rocznika.

Uroczystość taka jak ta przypomina, ile zawdzięczamy naszym starszym kolegom, naszym mistrzom, którym nie tylko z jubileuszowej okazji winniśmy oddać należny szacunek.

Janek Krzemiński

Zdjęcia pamiątkowe z uroczystości wręczenia „Złotych dyplomów”, 2007 rok

Zdjęcia pamiątkowe z uroczystości wręczenia Złotych Dyplomów po 50 latach od ukończenia studiów. Dyplomy wręczali Rektor SGGW w Warszawie prof. dr hab. Tomasz Borecki i Dziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński.

Zajęcie pamiątkowe pod budynkiem Rektoratu SGGW po uroczystości wręczenia „Złotych dyplomów” w roku 2007

Widok ogólny sali. Centralnie stoją:
Stanisław Barański i Jerzy Kita
po prawej Wanda Borzemska
i Eugeniusz Mądry
W pierwszym rzędzie od lewej:
prof. Waldemar Pilarski,
prof. Tadeusz Rozkosz
oraz dr Tadeusz Jakubowski

Maciej Antoszewski

Stanisław Barański

Wanda Barbara Bożemska

Jan Czapnik

Wiesław Gliński

Jerzy Kita

Jan Kozłowski

Wojciech Krukowski

Anna Kusyzńska-Ochman

Stanisław Ochman

Henryk Panufnik

Julia Pikulska-Wierzchowska

Anna Pilecka-Laskowska

Teresa Piłatowicz-Roszkowska

Eligiusz Rokicki

Tadeusz Rulski

Anna Ruśkiewicz-Ciesielska

Jarosław Siwek

Romuald Smoleń

Lech Szmagaj

Izabela Wardas-Szymczak

Irena Weisbach

Karol Wiśniewski

Teresa Włodzimirska-Dąbrowska

Eugeniusz Mądry

Barbara Baranowicz (de Larzac)

Zamiast tradycyjnego epilogu w imieniu koleżanek i kolegów naszego roku studiów składamy serdeczne wyrazy podziękowania koledze Jerzemu Kicie za jego osobiste zaangażowanie i olbrzymi wkład pracy w ukazanie się drukiem tego wzruszającego nas wszystkich pamiętnika z okresu naszych studiów.

Nasz drogi Jerzy był nie tylko inicjatorem powstania pamiętnika, ale w dosłownym znaczeniu tego słowa samotnym realizatorem wszystkich etapów tworzonego dla nas bardzo cennego i czasochłonnego opracowania.

Zdobycie materiałów i ich przygotowanie do druku oraz zabezpieczenie finansowe wydawnictwa wymagało dużo trudu, olbrzymiego zaangażowania i poświęcenia w rozwiązywaniu nurtującego nas od lat problemu braku pamiętkowego albumu z historii naszego rocznika studiów.

W imieniu Koleżanek i Kolegów:

Teresa Włodzimirska-Dąbrowska

Barbara Borzemska

Henryk Panufnik

Eligiusz Rokicki

Jan Czapnik

Jan Kozłowski

Maciej Antoszewski